

AVE
MARIA

DECEMBER 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Brezmadežna /K.M./, stran 353 - Adventni venec, stran 355 - Slava Bogu, mir ljudem! /P.Odilo ofm/, stran 356 - Baragov adventni rožni venec, stran 357 - Pokvarjene orgle, črtica /P.Bazilij ofm/, stran 358 - Božični pozdrav, pesem /Gregor Mali/, stran 361 - Vrata nebeška /P. Miršek/, stran 362 - Sveti Jožef dela zibelko, stara narodna pesem, stran 363 - Po šestnajstih letih... /iz pisem misijonarke S.M.Kaliste Langerholc -c./, stran 364 - Baraga uči, Slomšek govori /priređil p. Odilo/, stran 366 - Pota božje previdnosti /P. Fortunat ofm/, stran 368 - Moj božič pod rdečo zvezdoj /P. Rudolf ofm/, stran 372 - Po kraljestvu križa, stran 372 - Sejalec naše ozimine /K.Z./, stran 378 - Lemontski odmevi, stran 380 - Kramljanje na zapečku, stran 382 - Najlepši božič /Peter Fišinger/, stran 384.

Urejšajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,

Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dolotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October-by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI! - Božični prazniki so nas obiskali. Kakor že toliko let, bomo spet doživljali nepozabne trenutke spominov na oni prvi božič, ki nam je dal Odrešenika. Obenem pa se bomo še bolj živo kot navadno spominjali doma in svetih večerov pod rodnim krovom. Mati in oče nam bosta stopila pred oči z vso svojo skrivnostno božično skrbjo, da bo vendar vse opravljeno po tradiciji slovenskega krščanskega doma: trije rožni venci, kajenje hiše, nato pa domača večerja in po njej družinsko razpoloženje ob petju prelepih božičnih pesmi, dokler ne bodo zvonovi slovesno povabili k polnočnici. Jaslice v kotu nad družinsko mizo, vonj po kadilu, na mizi pa božična potica... kaj ni bilo to vsako leto kot novo doživetje?

Prav je, da se spominjamo teh svojih vsakoletnih božičev. A pozabiti ne smemo pri tem na prvo in glavno: vse zunanje praznovanje nam ničrne koristi, če ne doživimo božiča v svojem srcu. Kristus je bil rojen tudi za nas, veselimo se torej z njim in mu z novo gorečnostjo zvesto služimo!

Na vse kraje bomo pisali voščilne karte. Naj to ne bo le gola formalnost, "da se komune zamerimo"! Vsem želimo res iz srca obilo božičnih milosti in vsakemu našemu voščilu pridenimo za naslovljenca tudi kaj tihih molitvic. Pri polnočnici je tako lep čas za to.

Zatorej le mislimo na te duhovne darove, ki so vse več vredni kot pa božična darila, na katere danes svet toliko da, da je z njimi skoraj zabrisal pravi pomen božične noči. Zato je čisto upravičeno geslo, ki ga mora podpreti sleherni ameriški katoličan: "Vrnimo božič Kristusul" Zavedajmo se velikega pomena božjega rojstva: mi vsi smo ga bili deležni, zato smo vsi dolžni gledati v božiču res to, kar predstavlja. Božično praznovanje brez Kristusa je kakor mrtvo telo, ki duše več nima. Ne, tak ni pravi krščanski in slovenski božič! Le spomni se božičnih dni v svoji mladosti, in jih skušaj po možnosti znova preživeti tako kot nekaj. Srečen bož z Njim, katerega ti blagoslovljeni dnevi slave. - Ur.

AVE MARIA

December 1953 - Leto XLV

B R E Z M A D E Ž N A

ZDRAVA, MARIJA BREZMADEŽNA!

ZDRAVA, MILOSTI POLNA, KER JE GOSPOD S
TEBOJ.

OD ZAČETKA TVOJIH POTOV SI BILA NJEGOVA
IN ON TVOJ.

ZDAJ SI BLAGOSLOVLJENA MED VSEMI ŽENAMI,
TI EDINA, BREZMADEŽNA, PRELEPA, RAJ ZEMLJE
IN NEBO NA ZEMLJI, KOŠČEK NAŠE ZEMLJE, NIK-
DAR PREKLETE IN VEKOMAJ BLAGOSLOVLJENE.
DOMOTOŽJE SE VZBUJA V NAS OB SPOMINU NA-
TE. DOMOTOŽJE ZA MILOSTJO IN BLAGOSLOVOM,
KI SMO GA IZGUBILI, ZA PARADIŽEM.

SVETA MARIJA, PROSI ZA NAS! IZ ZEMLJE SI VZETA,
A VISOKO NAD ZEMLJO STOJIŠ. POD TEBOJ, OKROG
NAS IN V NAS, JE GRENKO MORJE ZBESNELIH
STRASTI: SVETA MARIJA, PROSI ZA NAS GREŠNIKE,
PEKLENSKA KAČA SIKA ZDAJ NA NAS, TVOJE
OTROKE. POMAGAJ NAM, MOČNA, DA BOMO BO-
JEVALI DOBER BOJ. MILOST NAM IZPROSI IN
SVOJ BLAGOSLOV NAM DAJ, MATI.

KAJTI MI GREMO ZA TEBOJ, MI HOČEMO K TEBI,
— BREZMADEŽNA.

Osmi decem-
ber, praznik Brez-
madežne! Letos je
ta dan za nas ka-
toličane ševse po-
membnejši, kajti z
njim se prične po-
sebnost Marijino
letu. Sveti očega
je razglasil v spo-
min stoletnice, kar

je bilo brezmadežno spočetje slovesno proglašeno za versko resnico svete Cerkve. Ali veste vsi, kaj brezmadežno spočetje Marijino pomeni?

Prijatelj, bivši protestant, mi je pripovedoval svojo pot do katoliške vere:

"... Začel sem se resno zanimati za verske nauke katoliške Cerkve. Večkrat sem se sešel z različnimi prijatelji katoličani in sem jih prosil, naj mi nekatere verske resnice bolj natanko razložijo. A večina mi je odgovorila, da nimajo časa in naj se obrnem drugam za podrobnejša pojasnila.

Med drugim sem jih vprašal tudi to, kaj pomeni in kaj uči Cerkev o Marijinem brezmadežnem spočetju. Toda, sami nevedni, so

mi nekateri odgovorili, da to pomeni, da je Marija brezmadežno rodila Jezusa Kristusa. Končno sem le našel razumnega katoličana, mladega advokata, ki me je o tem na jasen in lahek način takole poučil:

Vidite, je rekel, vsak človek prihaja na svet omadeževan z izvirnim ali podedovanim grehom. Ta greh ostane na duši, dokler ga sveti krst po zaslugi božjega Odrešenika ne izbriše. Samo Marija, Mati Jezusova, je bila obvarovana že pri svojem spočetju tega izvirnega greha. To posebno milost je dobila zaradi bodočih zaslug Kristusovih, ki naj bi Ga rodila. Ne bi se namreč spodobilo, da bi se Zveličar rodil od osebe, ki bi bila kdaj koli pod oblastjo satanovo. Torej zaradi svojih bodočih zaslug jo je njen Sin naprej obvaroval izvirnega greha. To uči naša verska resnica...

Ko bi vsak katoličan tako poznal svojo vero in znal razložiti njene verske nauke, bi gotovo več duš prišlo do spoznanja resnice. Vsakdo noče ali ne more iti k duhovniku, da bi mu pravilno razložil nauke katoliške Cerkve...

Tako je pripovedoval prijatelj konvertit. Jaz pa potrjujem to žalostno izkušnjo. Res je veliko katoličanov, tudi inteligentov, ki so zelo slabo poučeni o verskih resnicah in jih znajo še slabše razložiti. Hlastajo pač po dnevnikih časopisnih novicah in poznajo vse literarne proizvode, a o verskih resnicah ne znajo povedati nič pametnega. Kar so se naučili v šoli, ni bilo dovolj globoko in so že davno pozabili, pozneje pa se niso nikdar več resno bavili z verskimi vprašanji in niso napredovali v spoznavanju verskih resnic. Zato pa več poglobitve v naše lepe in večne resnice!

K. M.

ZDRAVA, ZEMLJE VSE GOSPA IN NEBES KRALJICA,
 ZDRAVA, ZVEZDA JUTRANJA, VSEH DEVIC DEVICA!
 ZDRAVA, MATI MILOSTNA, LEPA VSA IN SVETA,
 NI NA TEBI MADEŽA, ČISTA SI SPOČETA

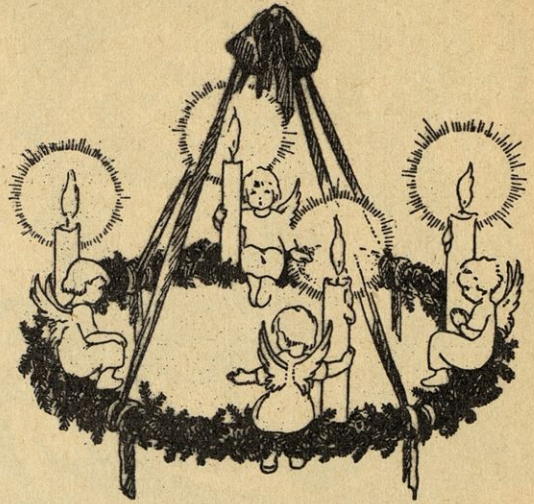
Adventni venec

Ponekod je navada, da spleto v začetku adventa iz jelkinih vejic venec, v katerega zasade štiri sveče. Prvi teden prižgo le prvo, drugi teden še drugo, nato gore tri in končno vse štiri svetijo iz zelenja. Ob tem adventnem vencu opravljajo verniki svoje pobožnosti priprave na sveti božični praznik.

Še mi si spletimo adventni venec s štirimi svečkami! Toda ta venec ne bomo obesili v sobico, kjer bivamo, temveč v kamrico našega srca. Samo božje Dete naj ve zanj!

Prva svečka je molitev. Sv. Janez toži že v začetku svojega evangelija: "Zveličar je prišel v svojo lastnino, njegovi pa ga niso sprejeli..." Saj veste, kako sta Marija in Jožef iskala prenočišča in kako sta se morala zateči v hlev, ker ju ni hotel nihče sprejeti. Danes pa je toliko ljudi okrog nas, ki se prav nič ne zmenijo za božjega Sina, vanj ne verujejo in nočejo verovati. A mi bomo delali drugače. Dan za dnem bomo ponudili Odrešeniku svoje srce v stanovanje s ponižno molitvijo, ki bo v adventu še bolj goreča.

Druga svečka je beg pred grehom. Božje Dete z nami pač

ne bo zadovoljno, če Ga bomo zjutraj vabili v svoje srce, v teku dneva pa bi Ga z grehom podili iz nje. Zato krotimo v adventu s podvojeno silo svoje počutke, varujmo se vseh prostovoljnih malih grehov, posebno pa še smrtnih.

Tretja svečka so žrtve. Iz ljubezni do Kristusovih žrtev v betlehemske hlevcu se zlasti v adventu ne boj premagovanj. Današnji čas ravno žrtev najbolj potrebuje, obenem pa jih noče. Pojdimo v šolo revščine betlehemske jaslje! Naj veljajo naše žrtve za tople pleničke Novorojenčku, ki nima ničesar zavoljo nas!

Četrta svečka pa je skrivnost. To je naše posebno božično darilo božjemu Detetu. Advent je dovolj dolg, da premisliš, v čem bo obstajalo. Glej, da se ga bo Jezus zares razveselil!

Pobožen in brezbožen človek vedno govorita o veri. Prvi govori o tistem, kar ljubi, drugi o tistem, česar se boji. - Montesquieu

Brez Kristusa nam je nerazumljivo naše življenje in smrt, brez Njega sta nam Bog in človek nerazložljiva uganka. - Pascal

Slava Bogu, mir ljudem

P. Odilo OFM

Sveti večer, ki je bil kristjanom prvih stoletij večer pričakovanja in svetega bedenja v cerkvi, je za nas večer največje domačnosti. Saj je spomin tistega večera, tiste noči, ko je sam Bog postal z nami tako domač, da je prišel med nas kakor eden izmed nas: pravi Bog in vendar pravi človek. To največjo domačnost z nami je božji Sin poudaril še posebej s tem, da se je rodil v naročju družine. Zato ni čudno, če na sveti večer vse hrepeni po domu in po njega bližini, zato je na sveti večer vsak tako rad doma. Ne samo človek, vse stvarstvo - se zdi - da ta večer čuti božjo bližino. Zato nam ni zameriti, da ravno o sveti noči prav po otroško premišljujemo in govorimo prečudne stvari. Ni to samo čustvo, je več: je odmev božje domačnosti v naših dušah. Poslušajmo to tiho vabilo naših src in obhajajmo, če je le mogoče, svetilvečer v krogu svoje družine s starimi domačimi svetimi obredi: s kropljenjem, s skupno molitvijo, s prepevanjem božičnih pesmi pred jaslami, z duhovnimi pogovori in medsebojnim obdarovanjem. Naj bo ves naš sveti večer - večer domačnosti, lepote, ljubezni. Ta praznični mir, ta sveta vrnitev v dom družine in v dom srca ne bo samo prijeten odih, temveč tudi živ vrelec novih moči za naš delavnik.

Sveti dan je veličastna verska

proslava Odrešenikovega rojstva. Kar tri maše sme opraviti vsak duhovnik. Vernikom je ukazana seveda samo ena, a če daje Cerkev duhovnikom veliko milost, da smejo izjemno opraviti tri maše, je gotovo tudi njena velika želja, naj bi se tudi verniki udeležili vseh treh. Ob mašnih molitvah bi se najlažje poglobili v veliko skrivnost božjega Učlovečenja, ki ga bogoslužje imenuje "sveto zameno". Z učlovečenjem se je namreč Bog dal človeku, da bi se človek mogel dati Bogu: božji Sin je postal človeški otrok, da bi človeški sinovi postali božji otroci, domačini božji. To nam oznanjajo vse tri božične maše, vsaka po svoje.

Prva maša, polnočnica ali angelska maša, predvsem slavi Odrešenikovo božje veličastvo. Mašne molitve poudarjajo v prvi vrsti večno rojstvo Besede iz naročja Očetovega. Dalje nas spominjajo na rojstvo v "podobi hlapca" iz Device Marije, kažejo pa končno že tudi na njegovo zmagoslavno "rojstvo" - vstajenje iz naročja zemlje na veliko noč.

Druga maša, zorna ali pastirska maša, slavi novorojeno Dete kot novo Luč, ki naj tako razsvetli vse naše življenje, da da bo odsevalo v našem dejanju, kar se po veri sveti v duši. To je za nas nauk, da se mora obhajanje božičnega praznika nadaljevati v vsakdanjem življenju. Le tako

bomo res drugačni, bomo "luč, ki sveti v temi".

Tretja maša, tudi velika ali slovesna imenovana, je vsebinsko najbolj globoka. Znova in znova poudarjajo mašne molitve, da je to malo Dete Sin večnega Boga, Stvarnik in Kralj vesoljstva. Ta večni Bog je zdaj postal človek. Zato nas tretja maša predvsem utrjuje v veri v učlovečenje božjega Sina in nas vabi, da tudi mi z duhovnikom verno in hvaležno upognemo svoje koleno ter priznamo: "Beseda je meso

postala in med nami prebivala". To je namreč namen praznika, da se Bogu za Odrešenika zahvalimo in Odrešenika počastimo.

Božični sveti večer in božični sveti dan naj v mislih besedah in dejanjih preveva angelsko božično voščilo, ki naj bo tudi naše voščilo vam - vaše voščilo nam:

"SLAVA BOGU NA VIŠAVAH
IN NA ZEMLJI MIR LJUDEM,
KI SO BLAGE VOLJE!"

Baragov adventni rožni venec

Friderik Baraga ima v svojem molitveniku "Dušna paša" tudi molitev adventnega rožnega venca. Skrivnosti se glase :

1. ... Jezus, ki so Ga preroki več stoletij napovedovali.
2. ... Jezus, ki so Ga pravični starega zakona z gorečimi željami pričakovali.
3. ... Jezus, ki si Ga, prečista Devica, v betlehenskem hlevčku rodila.
4. ... Jezus, ki so Njegovo rojstvo angeli revnim pastirjem oznanili.
5. ... Jezus, ki bo še enkrat k nam prišel sodit žive in mrtve.

Zgodba
najlepše
božične
pesmi

P. Bazilij OFM

Bilo je leta 1818. v avstrijski vasi Oberndorf. Kurat Jožef Mohr, komaj šestindvajsetletni duhovnik, je stal ob oknu svoje sobice in gledal na zasneženo pokrajino. Tirolske vasice so vajene snega, pa vendar se mu je zdelo, da ga je kar preveč padlo za božič. Hišice so komaj kukale iz bele odeje in še je medlo.

“No, da bi ljudje ne prišli v cerkev, tega se ravno ne bojim. Tirolca ne boš obdržal doma, najmanj na sveti večer,” je govoril sam s seboj. “In bel božič je tako lep...”

Mohr je bil nežna duša in se je rad ukvarjal s pisanjem pesmic. Ljubil je naravo, planine in ljubke vasice pod njimi. K duši so mu prirastli tudi ti ljudje s svojo globoko vero nepokvarjenih src. Zamislil se je, kakšno doživetje bo zanj in njegove ovčice, ko bodo pri polnočnici zadonele orgle in bo vsa cerkev zapela novorojenemu Detetu v čast. Da, tirolski božič moraš doživeti, opisati se ga ne da!...

Iz cerkve je po zasneženi poti prihajal farni organist Gruber. Drselo mu je, a hitel je, kakor bi se mu bogsigavedi kako mudilo. Naravnost proti njegovemu stanovanju jo je mahal, si otresel sneg s težkih

čevljev in planil v sobo gospoda kurata.

V eni sapi je povedal: “Prečastiti, orgle so pokvarjene! Niti glasu ne dajo od sebe!...” Skoraj na jok mu je šlo.

“Kaj?” je planil pokonci Mohr. “Danes, dan pred svetim večerom? In v tem vremenu, ko ni mogoče nikogar dobiti iz mesta, da bi jih popravil...”

Saj ni mogel verjeti. Ogrnil si je suknjo, nato sta skupaj stekla v cerkev. Stopnice na kor sta preskačkvala po tri naenkrat in šele pri orglah sta se ustavila. Organist je odrinil fantiča, ki ga je še čakal pri mehu, in sam pritisnil z vso svojo težo na lesen ročaj. Mohrovi prsti pa so zaman božali koščene tipke. Še skromen piskni prišel iz starodavnih orgel, ki so že toliko svetih noči pelevorojenemu božjemu Sinu...

V tem trenutku so se podrli vsi lepi načrti, ki sta jih kurat in organist kovala že mesec dni. Brez orgel ne bo šlo. Niti ene pesmi svojega božičnega sporeda ne moreta podati brez spremljave mogočnih orgelskih piščali.

Dolgo sta brez moči sedela na koru. Končno je duhovnik zaključil: “Nobene rešitve ne vidim, razen ene. Ti igraš kitaro. Zakaj bi ne poskusila z njo, saj je prav tako ustvarjena v slavo božjo, kot mogočne orgle. Bomo pa enkrat sveto noč doživljali v tišini betlehemskega hlevca, brez glasov tvojih orgel.”

Gruber mu ni verjel. Kitaro v cerkev? In še k polnočnici? Nemoogoče, saj tudi s spremljavo kitare pesmi božičnega sporeda ne bodo

prišle do veljave.

“Računaj na kitaro, v tem je edina rešitev!” je še enkrat pribil kurat. “Poskusil bom sestaviti novo božično pesem, ti jo boš zлил v lahke melodije in ne bova prav nič pogrešala glasov orgelskih piščali.”

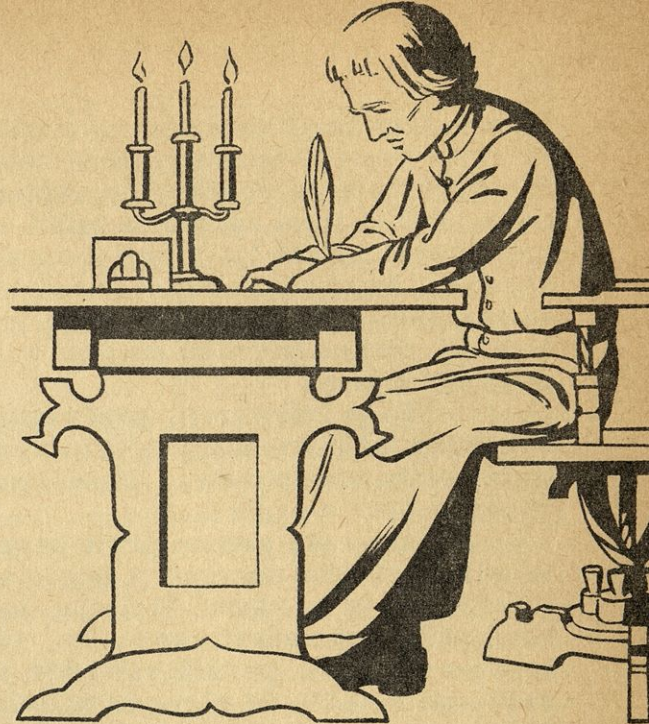
Če gospod kurat pravijo, bo menda že držalo. Mladi organist Gruber se je vdal in zapustila sta božji hram.

★

Še isti večer je moral Mohr s sveto popotnico daleč iz vasi. Župnik je bil prestar, da bi šel sam v sneženi metež. Pobožna ženica se je poslavljalala s tega sveta, klicali so duhovnika. Pot je bila huda, sneg je kar neslo in nekaj kratki se je kurat komaj ujel, da se ni z Najsvejšim na prsni zakotalil po bregu. Vendar danes ni mislil na pot pod seboj, nista ga motila vihar in mraz. O Kristusu je razmišljal, katerega je pritiskal k sebi in mu šepetal besede ljubezni, ki mu jih je narekovalo srce.

“Jezušček, ki se boš za nas jutri opolnoči znova rodil, kako reven si bil tisto prvo božično noč! Ves Betlehem je spal, ko te je Marija povijala v skromnem hlevcu in položila v navadne jasli, Da, bila je tiha, skrivnostna noč... Le nežni angelski spevi so oznanjali mir, blaženi mir vsemu svetu... O, čudovita noč miru, ki si ga naša srca tako žele...”

Obstal je za trenutek. Kaj niso te misli najlepše za novo pesem, ki jo mora še danes končati? Da, “Slava Bogu na višavah” ni le pesem veličastva, je tudi tiha pesem src, ki hrepene po Knezu miru. Pravi božič ni le zunanja slovesnost. Je božič našega srca, tiha skrivnost, katero čutiš v sebi in je ne znaš povedati nikomur. Kvečjemu v skromne besede in tiho melodijo zlita bi komaj rahlo nakazala, kaj se dogaja v srcu na sveti večer. - - -

Ko je prišel domov, je skoraj pozabil odložiti suknjo. Sedel je k mizi, vzela v roke gosje pero in ga pomočil v črnilo. Nato je napisal naslov “Tiha noč, blažena noč...”

Naša najlepša in po vsej zemlji znana pesem svete noči se je rodila.

Potem se je kurat Mohr odpravil v vas. Organist je imel še luč. Prepisoval je note, ko mu je kaplan položil na mizo svojo pesem. Gruberjev pogled je božal nežne verze.

Nato je fant segel po kitari in poskušal prve akorde. Sproti je pisal note, le malokatero je prečrtal in zapisal novo. Oči je imel zaprte in misli so tudi njemu hitele tja v betlehemske hlevček, kjer je bil rojen Otrok, ki je prinesel mir. Obdajali so ga isti občutki, kakor pesnika na poti k umirajoči ženici.

“To je izliv srca, prečastiti! Še nikdar mi niso melodije tako svobodno prihajale iz duše... Vesel sem, da so se potrle orgle...”

Kmalu sta skupno prvič zapeela novo božično pesem. A zdelo se jima je, da je že stara. Stoletja, kakor božična skrivnost sama. Da, tako so pela srca vernih vse čase po prvi sveti noči, le nikogar ni bilo, ki bi to pesem ljubezni zilil v verze in ji dal melodijo. Obema so se svetile solze vočeh, ko so utihnili akordi in sta se objela kot brata. Zanj se je sveti večer že pričel...

Ko so svetonočni zvonovi slovesno vabili k polnočnici in so župljani že blaženo zrl v izrezljane figure jaslic ter okrašeni oltar, je vsa cerkev zaman pričakovala, kdaj se bodo oglasile orgle. Piščali so to noč molčale. Praznično tišino je pretrgal šele zvok kitarinih strun. Ko pa je farni župnik pristopil k oltarju, sta se ob spremljavi kitare oglasila le ubrana glasova Gruberja in Mohra.

“Sveta noč,
blažena noč...
vse že spi,
je polnoč...”

Nihče ni zakašljaj, še glava se ni zganila. Vse je zajela neslutena skrivnost. Prav kakor sta jo čutila prejšnji dan kurat in organist. In ko bi morala moža zapeti refren v drugič, se je oglasila z njima vsa cerkev: “... Spavaj Dete sladko!...”

Na orgle ni mislil nihče več. Tiha sveta noč je objela vaško cer-

kvico, kjer se je na oltarju pravkar znova rodilo božje Detece. Za nas in naš mir. Mir, ki ga svet ne more dati, a po katerem hrepeni sleherni človek. Svetonočna pesem priča o njem. Rodilo jo je srce in dana je srcem, zato osvaja vse, ki imajo dobro voljo. Tudi mene in tebe, prijatelj? Bog daj!...

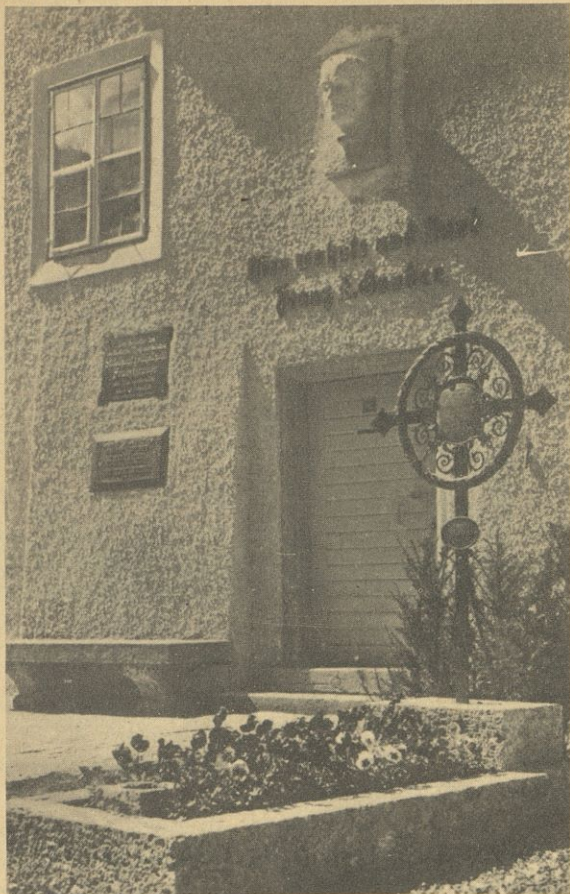

Nekaj zgodovinskih opomb:

Gornja črtica je resnična: pesem "Stille Nacht" /dobesedni prevod bi se moral v slovenščini glasiti "Tiha noč"/ je nastala leta 1818 v tirolski vasi Oberndorf, ki leži nekako 25 milj severno od Salzburga v Avstriji. Pesnik Jožef Mohr, tedanji oberndorfski kaplan, je bil rojen dne 11. decembra 1792 v Salzburgu in je umrl dne 4. decembra 1848 kot vikar v Wagrainu v Pongavski dolini. Organist France Gruber pa je bil rojen dne 25. novembra 1787 kot tretji sin revne tkalske družine v Hochburgu blizu Burgkirchena v Gornji Avstriji. Ker mu je oče branil v šole, se je kot otrok sam skrivaj posvečal glasbi. Vso srenjo je presenetil ob organistovi nenadni bolezni, ko je kot dvanajstletni deček sam sedel za orgle in na pamet igral celo slovesno mašo. To mu je odprlo pot v glasbeno šolo in končno v službo organista. Umrl je kot voditelj kora v Halleinu leta 1863.

Zanimivo je, da dolga leta avtorja svetonočne pesmi svetu nista bila znana, dasi se je njuna pesem kaj hitro razširila po tirolskih dolinah in jo je pevska skupina štirih Strasserjevih sester iz Zillertala

Hallein, Avstrija: Hiša, kjer je umrl, in pa grob Franca Gruberja, ki je ustvaril nesmrtno melodije najlepše svetononočne pesmi.

zanesla s svojim gostovanjem po Nemčiji tudi izven avstrijskih meja. Znana je bila kot "Tirolska pesem" in je bila pod tem imenom leta 1842 tudi prvič tiskana.

Leta 1854 pa se je za izvor svetononočne pesmi začel zanimati ravnatelj dvornega kora v Berlinu. Pisal je opatu benediktinske opatije St. Peter v Salzburg in ga vprašal, če je avtor "Svete noči" res Mihael Haydn, mlajši brat velikega skladatelja Jožefa Haydna. Tudi Mihael je bil glasbenik in s salzburškimi benediktinci v dobrem prijateljstvu, saj je bil celo pokopan v njihovi samostanski cerkvi. Pismo govori o različnih mnenjih glede avtorstva svetononočne pesmi. Nekateri so jo pripisovali celo Beethovnu, toda večina je le slutila njen začetek nekje v Tirolah ali na Štajerskem.

— Opat je poznal njeno zgodbo, saj je bil Gruberjev najmlajši sin eden izmed pevčkov njegove opatije. Tako mu ni bilo pretežavno poskrbeti za zgodovinske dokaze, kdo sta avtorja pesmi in kje je kraj njenega rojstva. Mohr je bil že mrtev, Gruber pa je še doživel priznanje vsega sveta za svoje tiho delo, ki mu ga je narekovalo srce. Njegovo ime so uvrstili med imena največjih mojstrov na glasbenem polju. Danes ni dežele, kjer se ne bi o božičnih dneh glasila tudi pesem "Sveta noč, blažena noč".

Božični pozdrav

*Pozdravljene, jaslice svete,
radosti nebeške sijaj;
rodilo se v vas nam je Dete,
ki spet nam vrnilo je raj.*

*Zahvalim te, Dete nebeško,
ki k nam si prišlo na zemljo,
da si na nesrečo človeško
razpelo tolažbe nebo.*

*Zahvaljena, Mati Marija,
ki dala največji si dar;
premagana je hudobija,
tvoj Sin je postal naš vladar.*

*Radujte se, angeli sveti,
slavite Gospoda z menoj,
ki v jaslicah — v mrazu in bedi
počiva med nami nocoj!*

Gregor Mali

Vrata nebeška

P. Miršek

Vrata nebeška, Vratarica nebeška!... zakličemo k Mariji v litanijah, ko ji prinesemo svoj novi: prosi za nas! Ta naziv je lepo razložil v štirih skromnih besedah naš apostolski škof Anton B. Jeglič, ko je izbral svojemu škofovskemu grbu geslo: "Po Mariji k Jezusu!" V svoji veliki ljubezni do Matere božje je že ob nastopu svoje škofovske službe na ljubljanski stolici predobro vedel, da bo najuspešnejše vodil izročeno mu čredo v nebesa ravno po Mariji. S širjenjem Marijinega češčenja po Marijinih družbah stanov, z različnimi pobožnostmi, pridigami in spisi bo vodil duše najprej k Mariji, po njej pa k Jezusu. Vsa dolga leta njegovega škofovanja smo ga videli, da je delal tako. Uspehi niso izostali. Saj je Marija nebeška Vratarica, po njej se najbolj gotovo pride do cilja; sama bo skrbela za vse, ki bodo v življenju hodili njeno pot, jo častili in se ji priporočali.

Sv. Frančišek Asiški je imel nekoč tole prikazen: Videl je dve lestvi, ki sta bili postavljeni od naše zemlje do nebes: rdeča in bela. Na vrhu rdeče je stal Kristus, na vrhu bele Marija. Prva je bila strma in mnogi, ki so plezali po njej, niso zmogli priti do vrha: pred dosego cilja so popadali na tla. Tudi mnogo svojih redovnih bratov je videl svetnik, da so na rdeči lestvi zaman poskušali priti v nebesa. Zalosten je gledal ta prizor, tedaj pa se mu je Kristus nasmehnil in mu dejal: "Frančišek, povej jim, naj raje poskusijo na beli lestvi!" Frančišek jih je res napotil tja in glej: na vrhu druge lestve je stala Marija in

se jim ljubeznivo smehljala. Ta lestva je bila mnogo manj strma in vsakdo je z lahkoto priplezal do nebes, kjer ga je sprejela Mati božja in spustila v raj. - - -

Da bo Marija v novem zakonu "Vrata nebeška", nam kaže že predpoda v starem zakonu. Vsi cerkveni učenci so edini v tem, da Jakobova lestva, ki jo je videl v spanju, pomeni Marijo. Jakob je videl na vrhu lestve Boga. Marije, nebeške lestve novega zakona, se je poslužil sam Bog, da je prišel po njej k nam na svet; saj se je v njej učlovečil. Po Mariji nam iz nebes tudi deli vse milosti, saj je naša Srednica. In po njej vodi naša najvarnejša pot v nebesa. Frančiškovo videnje nam to lepo prikazuje. Kristusova rdeča lestva pomeni trpljenje, križev pot, zato je strma in težavna. Marijina pa je zložnejša, saj jo je postavila ljubezen matere, ki tudi svojim slabim otrokom v vsakem slučaju rada pomaga. Kaj je ta Marijina lestva drugo kot Marijino češčenje in naša ljubezen do nebeške Kraljice. "Kdor Marijo časti, ona ga ne zapusti!" pravi naša lepa pe-

sem. Kakor vsaka telesna mati skrbi za svojega otroka in mu želi vso srečo, prav taka je tudi naša nebeška Mati. Ona najbolje ve, da je za nas največja sreča, ki nam jo more posredovati, sreča večne blaženosti. Zlasti vse, ki smo njeni po ljubezni in češčenju, želi videti okrog sebe v nebesih vekomaj srečne. Zato je jasno samo po sebi, da je kot mogočna božja Mati "Vratarica", ki odpira nebeška vrata vsem, ki se ji sami ne upirajo.

In res! Skoraj v vseh življenjepisih svetnikov beremo, da so goreče in zvesto hodili svojo pot večnemu cilju naproti po lestvi Marijinega češčenja, zato pa so tudi sveto živeli in sveto umrli. In ne le svetniki, cele trume vernikov v vseh dobah krščanstva so se zveličale po Mariji. Bili so taki, ki so zaradi grehov

padali z lestve, pa jim je prihitela Mati Marija naproti: po njej so se rešili greha in dosegli nebesa. Šele v večnosti bomo videli veliko delo Marijino za zveličanje duš, ko bomo slišali vse te trume prepevati večno zahvalo "Vratom nebeškim".

Ko pri tem litanjskem nazivu zakličemo svoj "prosi za nas", ji obenem obljubimo večno zvestobo. Po njeni lestvi hočemo vse življenje proti nebeškim vratom v upanju, da nam jih bo ona na stežaj odprla. Zlasti pa jo prosimo, naj pazi na nas, če nas satan morda zamoti, da bi padli z lestve. Hitro in ljubeče naj nam pride na pomoč ter nas vrne na svojo pot ljubezni in gorečega češčenja do sebe.

Marija, tudi meni, ubogemu in skesanemu grešniku, bodi "Vrata nebeška"!

Sveti Jožef dela zibelko

(Stara narodna pesem)

*Marija in Jožef sta rajžala — rajžala
Ta v strgano štalico.*

*Marija je rodila Jezusa — oj Jezusa,
Oblublenga Mesijasa.*

*Marija ni mela pleničice — pleničice,
Svet Jožef dav je srajščico.*

*Marija ni mela povojčika — povojčika,
Svet Jožef dav je pintico.*

*Marija ni mela koverčca — koverčca,
Svet Jožef dav je sukenco.*

*Marija ni mela zibike — zibike,
Svet Jožef biv je cimprman.*

*Vzev je na ramo puntiko — oj puntiko,
Šov je v zeleno gmajnico.*

*Tam je posekov jevčico — jevčico,
De je naredu zibiko.*

*Zibika je lepo umalana — umalana,
De je Mariji dopadala.*

*Na jednej strani je namalano — namalano
Presladko ime Jezusovo:*

*Na drugej strani je namalana — namalana
Njegova bridka martra vsa.*

Po šestnajstih letih...

- c.

Nekaj odlomkov iz pisem slovenske misijonarke S.M. Kaliste Langerholz FMM, ki je bila nedavno izgnana iz Kitajske. O njenem izgonu bomo pisali v prihodnji številki našega lista.

Zadnje dejanje naše drame se približuje koncu. Po Vnebovzetju Marijinem se je začela po tukajšnjih šangajskih časopisih črna gonja proti meni in naši bolnišnici, katere upravo so rdeči popolnoma prevzeli. Že devet dni se ponavljajo moji "greh" v javnosti, vedno večji so in lahko jih sama berem na črni tabli ob vhodu v našo bolnišnico. Vse dneve me po zvočnikih preklinjajo in vpijejo, da me že ušesa bole. Moj glavni "zločin" je, da sem med bolničarkami organizirala Marijino legijo. Hotela sem med kitajskimi dekleti, ki so se v naši šoli pripravljale za bolničarke, čim bolj utrditi zaupanje v Močno Ženo-Marijo Brezmadežno-Kraljico Kitajske, da bi ostale trdne v veri in da bi nadaljevale naše delo ali vsaj ohranile vero, ko nas več ne bo. -

"V eni sapi izgovarjajo Marijino legijo in moje ime. To me dela močno in mirno v duši, čeprav je telo bolno in čisto opešano. Majhen svoj punkeljček imam povezan tu na stolu in čakam vsako uro, kdaj bom šla v ječo-temnico. Pripravljena sem, saj je tam že toliko hrabrih in močnih v veri, samo hudo bo brez maše in zadnje tolažbe. Ali pa bom s silo izgnana. Da bi sama odšla in zapustila bojno polje - nak, tega pa ne! Vztrajati moramo, dokler nas Bog in Marija hočeta tuka. Saj kar čutiš, da se bije tukaj neposreden boj med nebeško Gospo in satanom.

"Tat eden so že vse naše bolničarke, ki so raztresene po šangajskih bolnišnicah, poklicane sem v našo bolnišnico k veliki

ljudski sodbi proti meni in materi, ki je bolnišnico upravljala. Vsi mislimo, da toliki "zločini" dobrot in žrtev proti "ljudski oblasti" zahtevajo hude kazni. Saj je bilo toliko drugih brez vzroka vrženih v ječo, ker so ljubili Marijo. Satanova jeza bo gotova velika, vendar trdno zaupam, da bo Marijina moč še večja. Le enega se bojim: da mi česane bi dali, kar bi mi vzelo zdrav razum in bi v tem stanju podpisala, kar bi oni sestavili in bi bilo v pohujšanje mladim vernim dušam. Saj jih je še toliko tukaj, ki se hrabro in odločno ustavljajo zlobi pekla-laži in nasilju. Občudujem jih! Ko bi se hoteli vi zunaj v svobodnem svetu bolj zavedati, da je treba moliti in se žrtvovati za te uboge duše, da bi ostale zveste, saj so izpostavljene toliki zvitosti, zlobi in nasilju pekla! Morda ni več kot petnajst misijonarjev v Šangaju - kmalu ne bo več nobenega; od domačih duhovnikov pa bodo kmalu vsi dobri v ječi. Naš škof, Francoz po rodu, je že dve leti v ječi; enako naš glavni zdravnik, dober katoliški Kitajec, medtem ko je njegova družina zunaj preganjana in zapostavljena.

"Dne 10. septembra se je vršilo veliko ljudsko zborovanje pred ljudskim sodiščem v naši dvorani. Mislile smo, da nas bodo najbrže skupno izgnali iz dežele. Pa je bila sodba samo zame in za mater upraviteljico bolnišnice. S punkeljčkom sva čakali, da nas odvedejo pred zborovalce in od tod v ječo. Pa izgleda, da nas Marija ni hotela izpostaviti ljudskemu zasramovanju. Poklicali so naju na šangajsko policijo. Tam

Tudi to so bili "zločini" M. Kaliste /X/, da je z vso materinsko ljubeznijo vzgajala kitajsko mladino

so mi med preklinjevanjem in sramotenjem očitali, da v svojih šestnajstih letih bivanja na Kitajskem nisem delala drugo kot same "zločine" proti ljudstvu in naj zato sama podpišem svoj izgon iz te dežele. Ker bi bil moj podpis velikega pomena za njihove laži in njihovo satansko propagando, sem podpis odločno odklonila. Groziti so mi začeli z ječo in mukami, če ne podpišem. Rekla sem odločno, da nočem ničesar podpisati, da na to zastonj čakajo; nato sem na vse njihove grožnje molčala, pripravljena na vse. Čutila sem v sebi tak čuden mir in pogum in neskončno zaupanje v božjo in Marijino pomoč. Vrnili sva se v našo hišo, drugi dan pa so naju znova pokličali po telefonu. Spet sva korakali s punkeljčkom na policijo. Tri ure so me zasliševali in vse hudo proti meni govorili, da bi me prestrašili. Rekla sem jim mirno, da se zastonj trudijo za moj podpis in da sem pripravljena iti v ječo, ker sem tako bolna in bom kmalu umrla, kar je moja velika želja. Tega pa strički niso hoteli poslušati in so naju znova pognali domov. Hudi so ti kumunistični načini zasliševanja. Eden od domačih kitajskih duhovnikov je v zadnjem času prestal 70-urno zasliševanje z vsemi mogočimi

mukami, pa je ostal zvest. In takih je mnogo. Nobena naših zvestih deklet ni padla v zadnjem boju, vključno velikemu pritisku. Cerkve so še vedno polne in naši kristjani so odločni in odkriti v boju za svojo vero. Veliko katoliških akademikov so vrgli v ječo ali pa jih izključili iz šol, očetje s številnimi družinami so na cesti brez dela in vendar vsi zvesti in trdni v veri.

"V drugih delih dežele se padli pastirji zopet dvigajo in ovce jim sledijo - to je zmaga katoliške Cerkve na Kitajskem. Čutimo, da doživljamo prvo dobo Cerkve in je kri mučencev seme novih kristjanov.

"Zdaj pa čakam in trpim, kaj še pride. Zdi se, da je vihar preganjanja začasno ustavljen. Za koliko časa? Šefi protikatoliške propagande in njihovi asistenti z vsemi svojimi peklenskimi načrti so odšli drugam poskušat svojo srečo. Priedili so medtem v Šangaju veliko protikatoliško razstavo in kazali vsemogoče fotografije in instrumente, kako katoliški misijonarji kvarijo kitajsko ljudstvo, kako ubijajo kitajske otroke in uganjajo špijonažo za kapitaliste in imperialistične države. - Sedaj je zopet mirno. Spravljeni smo v božjih rokah, vanj in v Marijo trdno zaupamo.

Priredil p. Odilo

Znano je, kako je naš svetniški Baraga zelo častil skrivnost rojstva Jezusovega. Njegov življenjepis pripoveduje, da je na sveto noč pri polnočnici jokal od ginjenja in veselja, ko je vernikom bral evangelij o Jezusovem rojstvu. V svojo "Dušnopašo" pa je Baraga sestavil posebno molitev za božični praznik, ki razodeva veselje nad rojstvom Jezusovim. Takole moli:

Danes se spominjam tistega srečnega in veselega dneva, ko si, o Jezus, Sin božji, bil rojen v človeški naravi. Rojen si bil ta dan v revnem hlevu, Ti, ki si vsemogočni Kralj nebes in zemlje, brez katerega ninič ustvarjeno, kar je ustvarjenega. Ta dan si bil rojen od prečiste Device Marije, večni Sin božji, ki si rojen od Boga Očeta od vekomaj. Ta dan so nebeški angeli prepevali: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje". In bogaboječi pastirji so ta dan bili tako srečni, da so prvi zaslišali veselo novico, da je danes rojen Zveličar sveta.

O Jezus, koliko vzroka imam tudi jaz, da se danes prisrčno veselim Tvojega rojstva, ki so se ga razveselili prebivalci nebes in zemlje.

O moj Jezus, kako bi se ne razveselil Tvojega rojstva, ki si prinesel take dobrote z nebes: milost božjo, ki ima vse dobro v sebi in svete nauke, ki nam kažejo pravo pot v nebeško kraljestvo. O Jezus, v veliko revščino si prišel zaradi mene, da bi jaz zadal večne nebeške zaklade; človeški otrok si postal zaradi mene, da bi jaz postal božji otrok. Bodi Ti večna hvala, o dobrotljivi Odrešenik, za vse bogate milosti, ki si

jih podelil meni in vsem ljudem, ker si prišel v človeški naravi na svet. Daj nam pa tudi milost, da se poslužujemo vseh Tvojih dobrot tako, da prejmemo enkrat od Tebe večno plačilo.

O prečista Devica Marija, čudovita Mati in Devica, tudi Ti bodi danes posebno počeščena, ker si nam ta dan rodila usmiljenega Odrešenika, brez katerega bi bili mi vsi večno pogubljeni. O Marija, prosi zame svojega ljubeznivega Sina, ki si Ga brezmadežna Devica, z veseljem rodila. Prosi Ga, naj očisti moje srce vseh madežev greha, da bo Jezus imel v mojem srcu dopadljivo bivališče. O ljuba Mati Marija, kakor si ta dan svoje sveto Dete položila v jaslice, tako Ga položi danes tudi v moje srce, da se navzame moje srce Njegove ljubezni in Njega in Tebe večno ljubi. Amen.

Ljubeznivo, kot je znal samo on, govori Slomšek o radosti svete božične noči. Poslušajmo njegove misli:

Zemlja je dobila belo odejo in že davno je shranil sv. Jurij svoj zeleni plašč. Veselo se stiskamo stari in mladi k topli peči. Bliža se

sveti post pred božičem, ki prinese otrokom in starčkom obilo novega veselja.

S pobožnim petjem pozdravimo sveto noč, ko je bilo rojeno Dete, toliko tisoč let napovedano. Devica ga je rodila, v jaslice položila, angeli so njegovo rojstvo oznanili in ubogi pastirji so ga prvi molili. Otroci veselo jaslice gledajo, ki so jih v kotu postavili, z zelenim bršljanom in s smrekovimi vejami, z jabolki in z zlatimi orehi okrasili. Vse je veselo in svete pesmi o Jezusovem rojstvu pojo stari in mladi.

Ponekod imajo na sveto noč mnogotero veselje. Sredi hiše postavijo božično drevo, pod njim pa jaslice. Drevesce se kar pobeša pod težo dragocenih lepih reči in cela soba je razsvetljena, kakor bi bilo nebo odprto. Otroci skačejo okrog drevesca, ter hvalijo betlehemske Dete, ki je v jaslice položeno in je prineslo s seboj na zemljo toliko nebeških dobrot.

Zopet drugod imajo lepo navado, dana sveto noč o mraku, ko je sonce zašlo, povseh hišah luči in ogenj pogase, potem pa hite v bližnjo cerkev, kjer pred oltarjem Matere božje prižgo bakle in svetilke. Duhovnik jim te goreče bakle blagoslovi, nato z veseljem hite fantje in moške po svojih poljih in vinogradih z gorečimi baklami, pokadijo in poškrbijo vsa poslopja, doma pa prižgo na ognjišču ogenj in luč, da se od nje razsvetli vsa hiša. Tak novi ogenj dolgo zimo ogreva in razsvetljuje dolge noči: lep spomin na Jezusa Učenika, ki je tudi prišel z nebes-Luč sveta. Kdor veruje vanj, ne hodi v temi, ampak ima luč življenja.

Zdaj stopi hišni oče v kot, sinovi in hčere ga spremijo. Tam imajo shranjene ostanke lanskega božičnega drevesa. Stari dedek drevesce razseka in drva položi na ognjišče, da pogori. Vsi člani družine pokleknejo okrog ognišča in zmolijo očenaš in zdravamarijo, ponekod molijo angelsko češččenje. Sinovi pa prineso nato novo božično drevo, ki ga razsvetlijo. Vsi domači se od veselja objemajo in si voščijo vesele božične praznike ter začno prepevati božične pesmi. Zdaj udari enajstura, zvon se oglasi iz daljave in vsa družina se gre praznično oblačit za polnočnico. Na poti do cerkve si veselo svetijo in se prijazno razgovarjajo. Kako željno pričakujejo polnočnice! Zunaj je tema, a v cerkvi je vse razsvetljeno. Po vseh oltarjih gorijo luči. Orgle tako mogočno donijo in lepe božične pesmi odmevajo. Otroci se ne morejo dovolj nagledati jaslic, ki jim kažejo, kako se je Bog ponižal, da bi nas povišal, kako je bil rojem kot ubogo Dete, da bi postali mi srečni božji otroci.

O, pozdrljena bodi, mojemu srcu tako ljuba, sveta noč, največje veselje mojih otroških let! Svet mi je vzel mnogo veselja ne-

dolžnih mladih dni, ostal mi je pa spomin tvojega otroškega veselja. Vsako leto se še spomnim, kako srečen sem bil, ko sem pri jaslicah doma v kotu prižgal dve svečki, kako smo potem na sveti večer okrog mize

pokleknili in molili sv. rožni venec. Vselej mi srce na novo oživi, kadar zapojem milo božično pesem "Oj, Dete je rojeno nam". Hvalim Boga, ki svojim otrokom za vse te božične praznike pripravi toliko veselja.

Dne 25. decembra 303 se je zbralo na tisoče kristjanov v svoji cerkvi v Nikomediji kljub temu, da je cesar Dioklecijan malo prej izdal odlok, ki je s smrtjo zagrozil vsakemu, ki se priznava za kristjana. Tako nam rimski martirologij poroča: Cesar Dioklecijan je zapovedal zakleniti vrata cerkve, kjer so bili zbrani kristjani, okrog cerkve pa nanositi lesa in dračja za ogenj. Pred cerkvena vrata so postavili poganski oltar in nanj ogenj ter kadilo. Nato je klicar naznanil, da je vsak slišal in razumel: "Kdor hoče uiti smrti v ognju, naj pride ven in pri vratih vrže kadilo na ogenj v čast bogu Jupitru!" Ko so vsi enoglasno izjavili, da so pripravljeni umreti za Kristusa, je dal cesar cerkev zažgati in vsi verniki so v njej zgoreli. Tako so zaslužili, da so bili rojeni za nebesa prav tisti dan, ko je bil Kristus rojen za svet v njegovo odrešenje...

POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM

LOUISE JAQUES je torej postala redovnica. Mislili bi, da bo sedaj našla mir in po dolgih letih iskanja in prizadevanja začela uživati lepoto Bogu darovanega življenja. A duše, ki iščejo samo Boga in se trudijo, da bi sledile božji volji, le redko dosežejo prijetnost Bogu posvečenega življenja. Človekovo življenje je boj. In za onega, ko hoče živeti za Boga in za rešitev duš, je ta boj še težji. Čim bolj hoče človek sebi odmreti,

čim bolj hoče svoje življenje spreminjati v daritev, tem bolj se mora boriti.

Še predno je minilo leto, ko bi Louisa ponovila redovne obljube, je bila njena notranjost razdvojena. Zdelo se ji je, da ji neki glas govori: "To ni tisto, za kar te je klical Bog." Odklonila je te misli kot skušnjava in ko je prišel čas, je obnovila enoletne obljube (3. feb. 1936). Mir se je vrnil v njeno dušo.

Medtem se je pripetil tale, na

videz nepomemben dogodek. Starejša sestra je nekega dne povedala samostanski družini, da je prednica neke sestrške bolnišnice zapustila redovno družbo in postala uboga klarisa. To se je sicer dogodilo pred nekaj leti, pa se je slučajno tega spomnila.

Louisa je poslušala: "Toda kako se je to moglo zgoditi, saj je bila vendar vezana po obljubah?" Sestra je pojasnila: "Vstopila je v strožji red, to pa Cerkev dovoli."

Za Louiso je bil ta odgovor nova luč. V trenutku je bila prepričana, da mora tudi ona storiti isto. Vedela je, da je to spoznanje jasno in brez kake prevare. Trdno je zaupala, da bo uspela. Svojo odločitev je ohranila zase in potrpežljivo čakala prilike. Zaupala je božji previdnosti in bila prepričana, da ji bo Bog pomagal, ako je Njegova volja, da postane uboga klarisa.

Nova odločitev je blagodejno vplivala nanjo. Celo telesne moči so se ji vračale.

ZA BOŽJIM GLASOM

Začeli so se novi boji; prišel je čas za nove žrtve. Imela je težave, ko je iskala duhovnika, s katerim bi se posvetovala. Ko ga je končno našla, mu je zaupala, da bi rada živela v samostanu, kjer bi samo molila. Še predno je povedala vse do konca, ji je duhovnik dejal: "K ubogim klarisam!" Bral je njene misli, kakor bi ji bile zapisane na čelu. Skozi vse težave, ki so ji sledile, jo je spremljala ena misel: "Najprej je treba služiti Bogu!" Z božjo pomočjo je premegala vse ovire in vstopila 1. septembra 1936 v neki francoski samostan ubogih klaris.

Sledilo je veliko presenečenje. Potrpežljivo je sprejela nase nov križ, ker v tem samostanu ni našla, kar je pričakovala. Disciplina v samostanu je bila stroga in sestre so se jo tudi držale, posebno samostanski molk. Med sestrami je vladalo tudi

veliko uboštvo. A nekaj je bilo, kar je motilo pravega duha in je bilo sestram v oviro pri duhovnem napredku. Bolehna in živčno uničena predstojnica je svojo službo vršila sama in nikomur zaupala. Ni mogla hoditi, zato so jo vozili na posebnem stolu po samostanu, da je nadzorovala sestre in dajala ukaze. Louisa je bila novinka brez vzgojiteljice novink, brez vsakega pouka. Njena edina tolažba je bil evharistični Kralj v tabernaklju samostanske kapele. Tam je dobivala moč in pouk. Pri Jezusu se je učila ljubiti težave in odpovedi, da je zvesto izpolnjevala strogo disciplino in spoznavala redovne dolžnosti brez duhovnega vodstva.

Cerkvenim predstojnikom se je zdelo, da v redovni hiši ni vse v redu. V samostan je bil poslan duhovnik, ki naj bi pregledal in uredil razmere, v katerih žive sestre. Vsaki redovnici je bila dana svoboda, naj napiše pismo in ga odpošlje zapečatenega. Duhovnik-vizitator, s katerim je govorila Louisa, je sam svetoval Louisi, naj se posluži te možnosti.

Louisa je res napisala pismo in zapečatenega oddala predstojnici. Taje bila precej nevoljna: "V štiridesetih letih mojega bivanja v samostanu še ni bilo odposlano zapečatenega pismo!"

Nastalo "pohujšanje" zaradi pisma je pripravilo Louisi nove težave. Nič več ni bila zaželjena. Končno je morala zapustiti samostan. "O Bog, kje je Tvoja volja, kaj je moj poklic?" se je spraševala Louisa.

PREVIDNOST JO VODI

Louisa je bila zelo potrta. Nekaj dni ni mogla moliti drugega kot zdravamarijo. V svetu se je čutila tujko. Med ljudmi in med njo je bil prepad: njena vzgoja, njeno presojanje življenja in potreb njene duše. Spoznala je, kako malo se ljudje zavedajo, da poklic ni zadeva človeka,

ampak, da ga daje Bog.

Samostan je zapustila 10. aprila 1937. Obljube pa so ji prenehale šele 3. februarja naslednjega leta. In nihče je ni vprašal ali ji povedal, kaj je z njenimi obljubami. Nehote si je dejala: "Saj to vendar nasprotuje duhu Cerkve." A zaupala se je božjemu vodstvu.

Predno je zapustila samostan, so imeli v cerkvi izpostavljeno Najsvetejše. Med molitvijo je jasno slišala notranji glas: "Pusti meni voditi stvar!" Vprašala je, kaj naj Gospodu daruje. Odgovor se je glasil: "Trpljenje!"

Njeno zdravje se je poslabšalo. Zopet jo morala v zdravniško oskrbo. Grofica Agliardi ji je bila zvesta tudi sedaj. Pomagala ji je celo iskati samostan, kjer naj bi bila vnovič sprejeta, a zaman. Nato ji je omogočila, da je šla v Cortino d'Ampezzo v Južne Tirole. Svež planinski zrak je nanjo dobro vplival. Poleg tega je živela med samimi dobrimi katoličani in je šla lahko vsaki dan k maši.

Vse njene prošnje za samostan so bile odbite. Stara je bila že 36 let. Poleg tega je zapustila že več samostanov, kar tudi ni bilo dobro priporočilo. A Bog jo je klical, zato je vztrajala v svojem sklepu.

V Cortino d'Ampezzo je dobila pismo sestre Alice iz Amerike s sporočilom, da pride z možem in dvema otrokoma na počitnice v Švico; od tam bo odpotovala h očetu, protestantskemu misijonarju v Transvaalu (Južna Afrika).

MESEČNI
MISIJSKI
MOLITVE

Da bi Japonci

bolje poznali Cerkev

Louisa se je odločila, da sedaj sprejme nekdanjo očetovo ponudbo in odpotuje z njimi. Toda ali ni sprejem očetove ponudbe slabost in pomanjkanje poguma? Komaj se je odločila zaradi notranjih bojev.

V pristanišču Johannesburg jo je čakal oče. Ko je zagledal svojo hčerko-katoličanko, je bil ganjen. Dejal je samo: "Končno!" Zopet je združen z njo. Med njima je sicer prepad vere, a očetovska ljubezen je našla pot preko njega.

O svojih vtisih v novi deželi piše Louisa: "Prostrana, veličastna pokrajina. Hiše se zde tako majhne; naselbine so kar izgubljene v tej prostranosti. In kako redke so cerkve, nad katerimi se dviga križ. Moral bi se voziti ure in ure z veliko hitrostjo, da si videl eno tukaj, eno tam... Osem ur z avtom od Johannesburga, daleč daleč proč na zeleni hriboviti strani, je očetov dom. Bila je polnoč, otroci so spali. Družina se je zopet sešla! Moj Bog, hvala ti! Vkljub vsemu temu, kar ne razumem, sem tako doglo hrepenela, da bi mogla doživeti to združitve, snidenje naše družine."

Tu je živela en mesec. Nato je odšla v Johannesburg, da bi našla samostan, kamor jo je še vedno vleklo srce.

Sredstev ni imela, zato je zaporedoma sprejela službo vzgojiteljice v treh judovskih družinah. Čutila je, da mora zaslužiti toliko, da bo imela za vrnitev v Evropo. A na posredovanje belgijskega duhovnika se ji je odprla nova možnost in hrepenenje po življenju v samostanu ubogih klaris je bilo vedno večje. Dobila je naslov: Mati Amandina, Naša Gospa Sionska, Ecce Homo, Jeruzalem.

Očetu ni nič povedala, da odhaja zaradi ponovnega vstopa v samostan, a je takoj slutil vse njene načrte. Hudo ga je zadelo. Dne 21. maja 1938. zvečer se je poslovila. Težko slovo, zadnjikrat skupaj v tem življenju. To spoznanje boli v dno duše.

Dne 24. junija je prišla v Jeruzalem. Naslednji dan je že molila v samostanu pred izpostavljenim Najsvetejšim. Vrat ji nihče ni pokazal in ne odprl: Sama je našla pot tja. Med molitvijo je začutila, da se jo je nekdo dotaknil. Bila je sestra Angela: "Kako ste prišli sem?" - "Kako? Skozi vrata." Prišla je skozi neka stranska vrata, ki so bila sicer vedno zaprta.

"Ali hočete postati uboga klarisa?" jo je vprašala sestra.

"Ako imate prostor zame?"

"Samostan je bil zgrajen za 51 redovnic, nas je samo 21."

Dne 30. junija 1938 je Louisa zopet postala redovnica.

Zvesto je sledila božjemu klicu, zvesta je ostala v vseh preizkušnjah. Kadar kliče Bog, nobena ovira ne ustavi duše, ki sledi božji milosti.

SKLEP

Louisa, sestra Marija od Presvete Trojice, je živela v jeruzalemskem samostanu le štiri leta. Leta 1942 je umrla.

To so kratke vrstice opisa njene življenjske poti, v kateri se tako globoko izraža božja previdnost, ki vodi človeka skozi boje do poklica in posvečenja duše. Življenjepisa o sestri Mariji od Presvete Trojice še nimamo. Kar je bilo opisano v Ave Mariji, je vzeto iz papiskov, ki jih je sestra Marija napisala na ukaz svojega spovednika, belgijskega frančiškana Fr. Silvérea Vanden Broeka. V svoji spovedenki je spoznal od Boga izvoljeno dušo, kateri je Jezus zapupal mnogo skrivnosti. Govoril je z njo in ji ukazal, naj piše vse Njegove besede. Svoje ragovore z Jezusom je razodela spovedniku in ko se je ta prepričal, da sestra Marija govori resnico, ji je tudi on ukazal, naj piše. Tako je nastal zvezek bogatih zapiskov, ki bodo mnogim dušam kazipot v duhovnem življenju. Ti razgovori so s cerkvenim dovoljenjem že tudi natisnjeni.

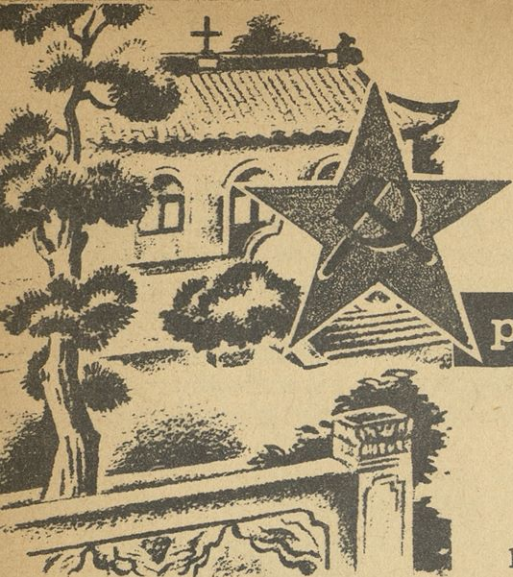
Božja previdnost vodi življenje vsakega človeka. A vsi nimajo časa in razumevanja, da bi v svojem življenju spoznali dobroto božjo, ki včasih dopušča in pošilja v našo duhovno korist tudi preizkušnje in trpljenje. Naj nam bo v spodbudo v težkih trenutkih našega življenja Louisin zgled.

*Od neba razlega
se petje lepo,
človeški glasovi
tako ne pojo...
O, zemlja presrečna,
veseli se zdaj,
nocoj se ti bliža
vsja milost in raj!*

*Obljuba predavna
postala je res:
Zveličar je rojen
ljudem iz nebes:
pri vboгих pastircih
na slamci leži,
si revščino zvoli,
ponižnost uči.*

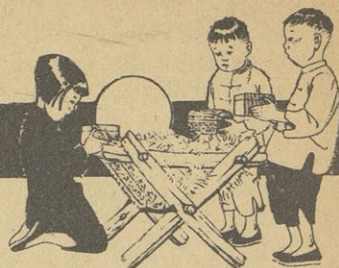

Moj božič

pod rdečo zvezdo

P. Rudolf OFM

Pred kratkim je bil izgnan apostolski prefekt Hainana (Hainan je otok v Južnem Kitajskem morju, zdaj pod komunistično Kitajsko) Msgr. Dominic Desperben, ki je član misijonske družbe presvetih Src Jezusovega in Marijinega (Picpus Fathers), in po rodu Francoz. Izgnani misijonar pravi, da popolnoma zaupa v priprošnjo Matere božje, ki bo obvarovala njegove vernike pred odpadom. Organizirali so namreč skupno vsakdanjo molitev rožnega venca, ki jo tudi z veliko gorečnostjo opravljajo. Izgnani misijonar je deloval v misijonih 27 let. Ob njegovem izgonu je njegova prefektura na Hainanu štela 3-4.000 katoličanov. Na otoku je sedaj še pet damačih duhovnikov, ki bodo nadaljevali njegovo delo. Poleg tega sta tudi dve skupini sester - domačink.

Po zgledu junaških kitajskih katoličanov se tudi mi zatecimo k lepi molitvi rožnega venca v vseh težavah in nevarnostih, ki prete našemu zakladu vere.

P. Jožef je pripravljaj jaslice za kapelico v sestrski hiši, da bo na sveti večer čim več domačnosti in veselja. Kako bodo potekali ti dnevi? Rdeči so se te dni še bolj zanimali za nas. Vedno so spraševali po p. Jožefu. Radi bi vedeli, kaj ta človek pripravlja in zbija v kleti.

Sestra Ivana je pometala in pospravljala pred hišo. Dve dekleti sta prihajali proti njej, nekdanji naši siroti, a zdaj poročeni na deželi. Srce jima je trepetalo, kajti straža ju ni smela opaziti. Sestra ju je potegnila v kuhinjo in radost jima je igrala v očeh, ko sta bili po dolgem času spet med nami. Prišli sta sprejeti svete zakramente za božične praznike. P. David ju je spovedal in jima nato podelil v kapelici v prvem nadstropju sveto obhajilo. A že so rdeči pri kuhinjskih vratih spraševali zanju. Vse ti izvohajo. "Dve dekleti sta prišli. Kje sta? Revolucionarni odbor narodne cerkve ju kliče. Na policijo morata z nami..." Onidve pa sta klečali z betlehemskim Detetom v srcu. Nista se ustrašili vabila na policijo, saj gre Jezus z njima. Količka sreča, kolik mir v božji ljubezni! Odpeljali so ju...

Pral sem solato pred našo kuhinjo, ko je prihajala gruča vojakov. Ustavili so se in se počasi približali.

"Kaj vi še molite?" so me spraševali.

"Zakaj ne, tovariš? Glej, vi morate vsak dan v zboru zapeti nekaj pesmi v čast vašim revolucionarnim voditeljem, mi pa molimo in častimo nebeškega Očeta nas vseh," se je glasil moj odgovor.

"Saj ni Boga, kje si ga pa videl? Mi smo ga odpravili... Močni smo, pregnali smo nacionalno vojsko, praznoverje smo zatrli, nebo se nam klanja. Še dež znamo delati, kaj še nisi slišal?"

Nisem se dal ugnati: "Lepo, tovariš! Čemu pa štejete leto 1951 - od leta Gospodovega

rojstva? Čemu ste sprejeli to štetje, če sploh ni živel? Ali si videl Marxa, ali Stalina? In vendar verjameš, da je živel Marx in da živi Stalin. Tudi tvoje pameti ne vidim in vendar upam, da jo imaš... Vi imate mitinge in zborovanja, mi pa se zbiramo pri Bogu..."

Bili so v zadregi. "Pojdimo, tovariši!..." In odšli so. Jaz pa sem se spravil k lupljenju krompirja, ki ga je zjutraj na našem vrtu nakopal p. Jožef. Mimogredoči šolarji so se čudili: "Tako lep krompir. Ste ga sami pridelali? V mestu ni dobiti takega..." Občudovali so naše napore in našo vztrajnost.

Toda že se je bližala nova gruča vojakov. Radi bi videli našo cerkvico.

"Tu doli je ni. Vojaki ste jo zasedli in bivaste v njej. V sestrski hiši imamo skromno kapelico, če jo hočete videti," sem odgovoril.

A že je padlo vprašanje: "Zakaj ne greste domov?"

"Zakaj pa ti ne greš domov?" sem skočil fantu v besedo, da mu je sapa zastala.

"Jaz sem postal revolucionar. Delam za revolucijo," se je končno znašel.

"Jaz sem postal duhovnik, misijonar. Delam za duše tvojega ljudstva. Kot si ti dobil povelje biti tu, tako sem ga dobil jaz. Če tebe pošljejo drugam, moraš iti. Jaz tudi. Ta bi bila lepa, da bi sami odšli in bi se nam vi smejali: Glejte, bojijo se nas!... Kaj ne bi bilo tako?"

Nerodno jim je bilo in obrnili so pogovor drugam:

"Kje imaš pa ženo in otroke?"

"Nimam denarja, da bi jih vzdrževal," sem se hitro pošalil, da so se vsi smejali. Nato sem jim razložil, da katoliški duhovniki nimajo žena in otrok. Neverjetno se jim je zdelo. "Kaj ni boljše tako, tovariši? Poglejte, koliko bi imel skrbi... Tako pa sem sam in imam skrb le za vernike. Ti so moja družina. Kako težko bi bilo za ženo in otroke v teh časih: zapori, kamenjanje, morda smrt..."

Popravljali so si v nerodnosti čepice in odšli po hribu.

Nato sem začel v kuhinji pripravljati krompirjev golaž. Za sveti večer mora biti kaj boljšega.

V mraku sta se vrnili bolničarki našega dispanzerja, ki sta v mestu nakupili nekaj drobnarij za ostale sestrške varovanke. Prinesli sta božične pozdrave mnogih. Kako radi bi prišli k

Dr. Friedrich Engel-Janosi, profesor zgodovine na Catholic University of America, je tudi izrekel svojo sodbo glede filma "Martin Luther", ki ga sedaj predvajajo v mnogih mestih Združenih držav. Imenovani profesor je pred leti poučeval na več znamenitih univerzah v Evropi in je napisal tudi več del evropske zgodovine.

O filmu pravi, da ni objektivni. Z njim so imeli namen udariti po katoliški Cerkvi, ne pa toliko podati sliko Martina Lutera. Film ne prikazuje Martina Lutera, kot je znan iz zgodovinskih virov, kakor je v filmu tudimnogo drugih zgodovinskih netočnosti.

Verskovzgojna organizacija, ki se sestoji iz katolčanov, protestantov in Judov, je pred kratkim zopet zborovala v Pittsburghu, Pa. Vsi delegati so se strinjali v enem problemu današnjega časa: vzgoja brez vere. Glede državnih šol je eden izmed govornikov dejal, da je danes vzgoja državnih šol v USA skoro edino kulturno področje, kjer je vera iz-

ključena. Časopisi, knjige, televizija in filmi na splošno poudarjajo važnost vere, le izobrazba mladine trdovratno izključuje vero. Poizkus najti nadomestek za to v takozvanih sobotnih in nedeljskih šolah verskega pouka še daleč ni uspel. Nekateri, sicer dobro misleči vzgojitelji, si belijo glavo, kakò ustaviti naraščajoče število mladostnih zločincev, ne pride jim pa na misel, da je glavni vzrok temu - pomanjkanje vesko-moralne vzgoje v državnih šolah.

Kardinal Tisserant, dekan kardinalskega zbora, je v svojem govoru omenil "Modro armado Fatimske Gospe" kot sredstvo, ki lahko mnogo pripomore k ohranitvi svetovnega miru. Modra armada je bila ustanovljena v Plainfieldu, N.J. leta 1947. Danes šteje več kot 4,000,000 članov v 28 deželah širom sveta. Njen glavni namen je delati za mir s pomočjo molitve in žrtev, kakor je v Fatimi leta 1917 svetu naročila Marija.

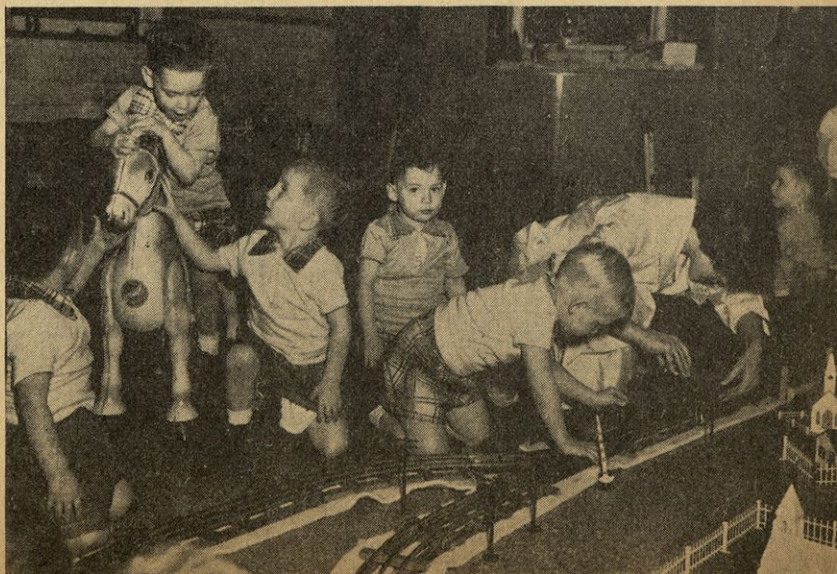
Pred kratkim so odšle tri redovnice družbe "Hčera Marije - Zdravja bolnikov" v misijone na otok Okinawa, da tam ustanove svoj samostan, ki bo prvi na tem otoku. Otok Okinawa je znan po hudih bitkah v zadnji svetovni vojni.

Tiho je nedavno ena izmed svetovnoznanih kanadskih petork odšla v samostan. Njeno ime je Marie Dionne. Vstopila je k sestram Naj-

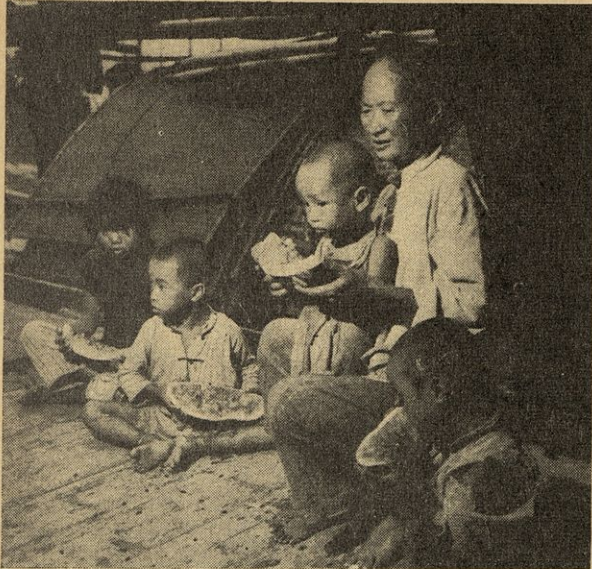
nam za ta večer, toda...

Upihnil sem lučko v kuhinji. Vsi so pomagali pripraviti mizo. Posedli smo k skromni svetonočni večerji. Spominjali smo se prejšnjih svetih večerov in zahvalili Boga za današnjega. Naenkrat so se odprla vrata in prišli sta še Alojzija in Tereza. Prinesli sta sestrski svetonočni pozdrav: potičko z Jezuščkom. Hiteli sta pripovedovati, kako lepe jaslice je napravil za kapelico p. Jožef. Že več skupin vojakov jih je občudovalo. Le to jima je hudo, ker ne bo polnočnice. Stroga prepoved. Pa sprejmimo od Gospoda tudi to žrtev. Pozno zvečer sem ju popremil za hišo proti sestrski hiši, kjer so nas s sestrami že čakala ostala dekleta. Spravili smo se k jaslicam in zapeli vedno osrečujočo božično pesem: "Sveta noč, blažena noč..." Otroški obrazki so žareli v svetem veselju. Tokrat so dekleta še bolj razumela globino božjega učlovečenja. Nobene ni bilo med njimi, od štiriletne Barbare do sedemnajstletne Tereze, ki bi že ne doprinesla težko žrtev javne izpovedi v Njegovo božanstvo ter zaradi nje sramotenje, pretepanje in zapor. Zmolili smo nekaj zdravamarij za vse, ki bi bili radi med nami, za vse v ječi, za vse pobite, za vse zašle in za vse, ki nas preganjajo in sovražijo božjega Deteta. Blagoslovil sem jih, nato pa smo posedli okrog kitajske pečke in pili topli čaj. Mlajše so razkazovale, kaj jim je Jezušček prinesel: tej copatke, oni oblekco, drugi nekaj sladkarij... Skromni darovi, ki so jih kljub pomanjkanju skrbno pripravile naše dobre sestre. Iz lastnih oblek, ki so bile "odveč", so sešile nekaj "novega" za svoje sirote. To je bilo veselja!

Božično veselje v eni izmed ameriških sirotišnic

... ti ubogi kitajski otroci pa so veseli, če jedo enkrat na dan...

Nato sem se vrnil k misijonarjem pod hrib. Tudi tu smo zapeli "Sveto noč" in se pomenkovali. Skupno smo prebrali drobno pisemce, ki je prišlo iz sosednje postaje. Naenkrat so se odprla vrata: Franček in Marika sta skočila v hišo in v eni sapi povedala svoja voščila in voščila svojih domačih. Želeli smo jima enako in zlasti, da še naprej trdno vztrajata v borbi. Nato sta zopet izginila v temo in straža ju, hvala Bogu, ni opazila! Koliko tvegajo naši dobri kristjani!

V sobi sem čakal polnoči. Vsaj sam sem hotel opraviti polnočnico, ko je že v kapelici nismo mogli imeti. Nobene lučke ni bilo več v mestu in le od časa do časa je nočno tišino zmotilo lajanje psov, ali pa je odjeknil vojaški korak in izmenjava vojaških parol. Zagrnil sem okna in pripravil vse potrebno za sveto daritev. Napravil sem se in na navadni mizi prižgal svečke, ki sem ju shranil prav za ta večer, kakor sem shranil malo vina in hostijo. Nato sem začel. Božje Detece je prišlo v mojo skromno sobo, kakor nekoč v betlehemske hlevček. Nikoli ne bom pozabil te polnočnice miru pod krvavo rdečo zvezdo. Še nikdar nisem bil tako zbran in srečen. Sveto mašo sem opravil za svoje kristjane, da bi vztrajali v veri. In tudi za vse, ki nas preganjajo. Božje Dete, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo! In njihovo gorečnost izpremeni v gorečnost za božje Kraljestvo miru! - Slava Bogu, mir ljudem... O, koliko ljubezni je v tem pozdravu! Je pozdrav miru tisočem in milijonom, pozdrav zlasti onim, ki o njem še ni

svetejšega Zakramenta, katehrih naloga je vedno čescenje presvete Evharistije. Marie je bila najbolj znana med petorkami, ker je prvi teden po rojstvu njeno življenje viselo na nitki. Ob vstopu v samostan se je zahvalila vsem, ki so molili za njeno življenje v onem kritičnem tednu in je obljubila, da bo skušala tem svojim dobrotnikom prav tako povrniti z molitvijo.

Mnogo ljudi se spridi zaradi popularnosti, ki jo uživajo v svetu. Ne moremo pa tega reči o družini kanadskih petork, ki so vseskozi po svojih močeh zavračale neprestano nadlegovanje novinarjev in ponudbe raznih filmskih družb.

Narodni Marijanski kongres bodo priredili v svetem letu Marijinem 1954 v provinciji Catanarca, v Argentini. Pričakujejo 50.000 udeležencev.

V zadnjih mesecih je sv. oče Pij XII. ustanovil tri nove škofije v severnih državah Evrope. Povišal je v škofijo apostolski vikariat v Oslu. Za novega škofa je bil imenovan dosedanji apostolski vikar James Mangers S.M. Na Norveškem je komaj 5.000 katoličanov med 3,250.000 prebivalci. Na Danskem je bila ustanovljena nova škofija s središčem v Kopenhagenu. Za škofa je bil imenovan Theodor Suhr O.S.B. Danska ima vsega skupaj 26.000 katoličanov, šteje pa preko 4,250.000 ljudi. Tretja novoustanovljena škofija pa ima svoj sedež v Stockholmu na Švedskem. Njen ordinarij je postal Johannes Mueller,

naslovni škof in švedski apostolski vikar. Edina škofija na Švedskem ima 19.000 katoličanov, vsega prebivalstva pa je 7.000.000. Od 19.000 katoličanov jih je le 6.000 švedskemarodnosti, ostali so begunci iz Poljske, Litve in drugih držav, ki so jih zasedli komunisti. Večina prebivalstva teh držav je protestantska. Molimo za malo čredo katoličanov, da bi ostali trdni v veri in da bi se njihovo število kmalu pomnožilo.

Tudi za bolnike obstoja posebna Marijina kongregacija, ki jo je ustanovilo neko dekle iz Iowa. Njeno ime je Mary Ellen Kelly. Kongregacija je ustanovljena za vse tiste, ki se zaradi bolezni nemorejo udeleževati družabnega življenja svojih farnih Marijinih družb. Ob priliki avdicije bolnikov in invalidov pri papežu je sv. oče posebej omenil in pohvalil ustanoviteljico in delo družbe. Navaja besede sv. Pavla Filipljanom (1,29): "Kajti dana vam je bila zaradi Kristusa milost, ne samo, da vanj verujete, marveč, da zanj tudi trpite!" Nadalje jih sv. oče vzpodbuja k voljnemu in koristnemu prenašanju trpljenja: "Cenite svoje trpljenje, prenašajte ga vedno v združenju s trpečim Gospodom! Darujte ga Njemu za razširjanje in posvečenje Njegovega skrivnostnega Telesa". Imenovana družba se je hitro razširila in ima danes članstvo že po 41 državah USA in v devetih tujih deželah.

Marija v Betlehemu /Kitajski slikar Luka Tschen/

koli niso slišali.

Naslednje jutro je bila moja prva skrb pripraviti prijeten božični zajtrk. Nekaj prekaženega mesa, ki smo ga dobili prejšnji dan skrivaj od dobre družine, malo kruha in kava iz prežganega žita. To je dišalo! Še nismo prav končali, ko so že trkali vojaki. "Gledat, gledat!" S tem izgovorom lahko greš past radovednost v sleherno kitajsko hišo. Tudi k sestram so odšli. Z občudovanjem so si ogledovali jaslice na oltarju, mi pa smo jim razlagali o božjem rojstvu. Marsikdo nikoli več ne bo pozabil tega srečanja z nami na sveti dan miru. Morda se bo kdaj v bodočnosti spomnil, da bi bil tega miru tudi on lahko deležen. . .

Pri kosilu je bil med nami nepovabljen gost: kristjan z dvojnimi obrazom, ki nas je obiskal z vsemi mogočimi "prijateljskimi" pretevezami. Bil je funkcionar vrhovnega partijskega poveljstva in me je dal pred nekaj meseci zvezati. On nam je največ škodoval, ker je vedel za vse kristjane. Morda ga vsaj danes, na praznik miru, ni prignal k nam slab namen.

Popoldne je prišlo nekaj deklet iz dežele, da bi prejele svete zakramente. Straže jih niso pustile do nas. Pa sem sam stopil k njim za hišo. In ko smo imeli nato blagoslov v kapelici, je začelo deževati kamenje na okna. Nekaj jih je padlo prav med nas. Izpred hiše pa smo čuli kričanje in zasmehovanje ter petje revolucionarnih pesmi. To je bilo njihovo voščilo na

sveti dan. Tu ljubezen, tam sovraštvo... Hudo nam je bilo.

Takoj po blagoslovu sem odšel naravnost pred častnika, čigar služabnik je vodil demonstracijo. Ničesar se nisem bal tisti trenutek: "Zelo kulturni ste bili danes, na naš sveti praznik miru, stvaritelji nove Kitajske! Ali je kdo izmed nas le z eno samo besedo motil vaše mitinge? In vi?... Kaj, ko bi s kamenjem zadeli katero naših sirot? Če hočete nas misijonarje, tu sem, kar začnite pri meni!..." Nihče ni znil besedice in gledali so v tla. Bil jih je sram.

Odšel sem domov pripravljat za večerjo svetega dneva. A med delom, ko sem se v kuhinjski obleki in s podvihanimi rokavi motal okrog ognjišča, je potrkala mlada žena. Kar v kotu za ognjiščem sem sedel na bruno, pokleknila je in opravila spoved. Zajokala je od radosti in mi pravila, da bi prišel rad tudi njen mož, a ni mogel. Prenevarno je za njeno družino. Nato je ob medli svetlobi ognjišča počakala v kotu, da sem skočil v kapelico in ji prinesel še sveto obhajilo. Z rahlim klicem sem ji dal znak, da sem se vrnil in naj odpahne duri. "Glejte, Jagnje božje..." Ogenj na ognjišču so bile oltarne lučke, oltar pa čista duša mlade matere, ki je pod srcem čutila novo življenje in trepetala zanj. Kmalu nato je izginila na samotno pot za hišo novim borbam naproti.

Sledilo je še nekaj obiskovalcev, ki so izrabili večerno temo. Kolik mir prinašajo take spovedi in obhajila! Brez lučk in igranja orgel iz brez prazničnih oblek ter v navadni, iz blata zgrajeni kuhinji, je prihajalo božično Dete v njih srca. Nič čudnega, če smo se vso večerjo in še po njej pogovarjali o naših zvestih kristjanih. Naj bi vsi vztrajali v tej dobi krvavega soja rdeče zvezde, ki je trenutno zatemnila svetlobo betlehemske zvezde, a je ni mogla iztrgati iz vernih src. Prva božična noč in betlehemske jaslice jih uče, da je življenje Kristusu zvestih življenje žrtev od rojstva do smrti. Bo pa zato enkrat lepši naš večni božič v nebesih.

MESEČNI NAMEN MOLITVE

Da bi delo
sv. stolice

za svetovni mir
rodilo uspehe

Po poročilih iz Jugoslavije vemo, da sta bila vsaj dva katoliška škofa vpoklicana k vojakom, seveda ne kot vojna kurata, ampak kot navadna vojaka, da se nad njima znese lahko vsak kaplar, pa četudi morda še pisati in brati ne zna. To sta 38-letni pomožni škof senjski, Mons. Jožef Pavlišič, in pa 45-letni Mons. Karel Nežič, apostolski administrator v Istri. To je tista opevana "verska svoboda" naše drage domovine, katere nekateri ameriški Slovenci ne morejo prehvaliti, a se nad njo zgražajo celo nekatoličani. Daleč gre Tito v svoji borbi proti vsemu, kar ga spominja na Boga in vero. Niso mu dovolj zapori in umetno organizirani "ljudski" protesti proti nadpastirjem krščanske črede. Zdaj si je izmislil še vojaško službo za može, ki so vojaško starost že zdavnaj premostili. Vsak pаметen človek lahko vidi, kaj je namen teh vpoklicev: smeh v obraz vsemogočnemu Bogu, ki pa bo že storil svoje ob svoji uri. Kdor se smeje zadnji, se smeje najbolje...

/Iz šole
trpljenja/

K. Z.

Sejalec naše ozimine

Treči božji Zveličar nam je poskrbel pomožnega učitelja svoje šole trpljenja tudi iz naše slovenske srede in prav v našem času – Marijinega apostola, knezoškofa Antona B. Jegliča. Vsi smo ga poznali, tudi ameriški Slovenci, saj je bil leta 1926. v Ameriki in je obiskal vse naše župnije.

Jegličeva zadnja leta so bila sicer mirna in preživel jih je v veliki ljubezni in izrednem spoštovanju večine Slovencev. Bog mu je tudi prizanesel in ga je poklical k sebi pred začetkom vojnih grozot in sedanjimi protiverskimi razmerami v domovini. A vse njegovo prejšnje življenje je bilo življenje boja. Kot škof ljubljanski je moral prehoditi za svojim Gospodom težko in s trnjem posuto pot trpljenja, sramotenja in preganjanja. Starejši Slovenci se tega še dobro spominjamo, saj smo sami videli svojega nadpastirja na njegovi križevi poti.

Bil je v Sarajevu v Bosni, ko je bil leta 1897. imenovan za visoko mesto. "Zatrepetal sem v dno duše, ko sem zvedel," je pisal slovenskemu narodu prvo leto po svojem ustoličenju kot ljubljanski škof. Mož je slutil, da ga čakajo v tej odgovorni službi težka leta trpljenja. Prav je imel.

Nastopil je svojo službo v letih, ko je bila Slovenija narodno, politično in pa

versko zelo razburkana. Bili so hudi boji nemštva proti slovenstvu, medsebojni politični boji pa med tremi strankami: klerikalci, liberalci in socialnimi demokrati, ki so prav tedaj začeli pridobivati zase slovensko delavstvo.

Kot škof in duhovni voditelj naroda je moral Jeglič po svoji službi posegati v vse te težke razmere in pomagati, da se urede tako, kakor bi bilo najbolje. Zlasti ni mogel in ni smel molčati na tedanjo divjo gonjo brezverstva proti veri naroda in sploh vsemu katoliškemu. Da si je s tem nakopal smrtna sovraštva, je jasno. Nasprotniki so sklenili ovirati ga pri njegovem delu za obnovo, ga sramotiti pred narodom z vsemogočimi klevetami in mu načrtno jemati zaupanje ljudstva. Da kot verni sin slovenskih staršev ni bil ljub Nemcem, je tudi razumljivo. Tako je moral kmalu po prihodu v Ljubljano nastopiti težko pot svojega dolgoletnega trpljenja.

Ob nastopu ga je sicer vsa dežela, verna in neverna, sprejela nad vse veličastno. Kakor Kristusov prihod v Jeruzalem na cvetno nedeljo, ki je bil tako slovesen, a kmalu pozabljen in spremenjen v križev pot... Kanonski strelji so grmeli z ljubljanskega gradu, ko se je Jeglič pripeljal v mesto, dasi je bila mestna uprava v rokah protiverskih liberalcev.

Škof Jeglič je imel dobro voljo in je poskušal zlepa. Eno leto po prihodu je o svojem nastopu zapisal v "Škofijskem listu": "V 'Pastirskem listu', v svojih govorih v cerkvi in pri drugih okolnostih sem želel pokazati, ...da ljudim svoj narod, ali da nočem zanemarjati Nemcev... da bi se vsi zedinili, da nobenega ne odbijam od sebe, marveč tudi nasprotnike pridobim..." Toda ko je spoznal поблиže razmere v deželi in ko veri sovražno časopisje ni prav nič prenehalo s svojim protiverskim hujskanjem, je kot nadpastir neustrašeno nastopil, dasi je vedel, kaj ga zaradi tega čaka.

In res! Kmalu se je vsa ost veri sovražnega časopisja zedinila in obrnila proti ljubljanskemu škofu. Skoraj ni bilo ene časopisne izdaje, da bi ne bil Jeglič v njej sramotno napaden. Ljudstvo so začeli očitno ščuvati proti njemu in mu očitati vse mogoče stvari. Najprej so vrgli med narod, da je škof "strankar". Odgovoril je brez strahu: "Kar molčim naj in dopuščam, da se skuša izpodkopati temelj verskih resnic, da se zapeljuje narod, da se v spisih grdi Bog in Devica Marija, sveti zakramenti! In če se za te naše svetinje postavim, potem sem strankar!..."

Ta boj proti škofu Jegliču se je stopnjeval iz leta v leto. Nepopisno je bilo njegovo trpljenje saj ga je vse to bolelo v dno duše. Možu, ki je vse svoje življenje ohranil angelsko čistost, so očitali celo moralno izprijenost. Za povod so jim služile njegove knjige slovenski mladini, ki so tolikim Slovencem pomagale preko mladostnih težav in zablod srečni bodočnosti naproti. Kaj vse izrablja sovražnik za dosego svojih umazanih ciljev!

Še huje je bilo škofu Jegliču, ko se je ves ta boj po brezverskih časopisih prenesel tudi preko morja med slovenske izseljence. Tudi tu so bruhali nanj strup, ki naj Slovencem vzame še zadnjo trohico spoštovanja in zaupanja do ljubljanskega nadpastirja.

V vsem tem trpljenju pa se je škof popolnoma predal božji volji. Tolažbo in svojo moč ter neustrašenost pa je iskal in našel pred tabernakljem in zajemal jo je v svoji

veliki ljubezni do Marije, katere čast je širil z apostolsko gorečnostjo po vsej svoji škofiji.

Ko smo nekoč bogoslovci stali v njegovi predsobi, bilo je sredi najhujših bojev proti njemu, nam je škofov strežnik pokazal vrata v kapelo in dejal: "Tu je škofova kapela. Kolikokrat slišim ponoči zarožljati ključ teh vrat. Skoraj vsako noč. Po cele ure tu premolijo in prejokajo..."

Da, to je tisti veliki nauk, ki ga uči za naše trpljenje tudi ta naš slovenski pomožni učitelj Kristusove visoke šole. Kaže nam, kje naj iščemo edine prave tolažbe v težkih urah, kje naj se izjokamo, kadar je srce prepolno bridkosti. Samo tu bomo našli uteho, obenem pa tudi potrpežljivost in vdanost v voljo božjo. Tu bomo zajeli moči, da bomo križ prenesli tako, da bo nam in drugim v neizmeren blagoslov in zasluženje. - - -

Danes je vso to prebogato setev našega vladike Jegliča, setev tolikih izgovorjenih in pisanih naukov, tolikih žrtev in dela za ljubljani slovenski narod, doma pokrtil mrzli sneg. Za vselej? V zaupanju v Boga ne smemo misliti tako. Ta Jegličeva setev je bila pač jesenska setev ozimine, na katero moramo z veseljem in upanjem misliti v dobi dolge in hude zime. Pognala bo bujno rast, ko bo vsemogočni Bog dal našemu preizkušanemu narodu zapet pomlad. Naš veliki škof Jeglič je mrtev, rodovi za njim pa bodo želi in uživali sad njegovega truda - bogato žetev klene pšenice za lepšo in srečnejšo bodočnost poedincev in vsega naroda.

BLAGOSLOVLJEN
BOŽIČ IN
SREČNO NOVO
LETO žele vsem
naročnikom in
zastopnikom
Ave Marije,
vsem dobrotnikom,
sorodnikom in
prijateljem -

SLOVENSKI
FRANČIŠKANI

LEMONTSKI ODMEVI

Tako hitro je okrog božič in smreki na obeh straneh glavnega vhoda v naš samostan bosta kmalu zopet polni lučic, ki bodo svetile prav do glavne ceste. O, v Lemontu je tudi pozimi lepo, zlasti za božične praznike. Seveda pa nas obiskujejo le najbližji Slovenci.

* Dne 29. novembra je kljub ziminaš Romarski dom zopet oživel. Dekleta iz Mt. Assisi Academy pri slovenskih šolskih sestrah so priredila v Domu svoj Autumn Festival. Njih sorodniki in znanci so se zbrali k prijetni domači zabavi z bingom. Dekleta in sestre so vse prav lepo organizirale.

* Br. Bonifacij Dimnik, dolgoletni lemontski kuhar in zdaj kuhar na naši newyorški fari, je dne 8. novembra praznoval zlati jubilej redovnih obljub. Rojen v Mostah pri Ljubljani je kot mlad fant potrkal na samostanska vrata. Kmalu po obljubah je bil poslan v Ameriko ter spada med pionirje našega komisarjata. Petdeset let zveste službe Bogu in redu ni majhna stvar. Geslo jubilanta je bilo ves čas:

Br. Bonifacij

Moli in delaj! Kar ostane časa, pa prav rad kaj podebatira in zasleduje dnevne novice. Brat ti ve praviti, kaj se je po svetu že zgodilo, kaj se godi in tudi v bodočnost rad pogleda. Zato mu ob jubileju vsi želimo, da bi še dolgo molil in delal, pa tudi svet rešetal in presojal.

Dne 17. decembra bo br. Bonifacij stopil že v osemdeseto leto, pa bi mu starosti ne prisodil, kakor tudi ne lemontskemu br. Humilu Šavljju, ki bo isto starost dosegel osem dni za njim. /26. dec./ Obema želimo, da bi srečno dočakala drugo leto, ko bosta obhajala osemdesetletnico, za njim pa še celo vrsto srečnih let!

* P. Odilo je spet bolj malo doma. Dalj časa je bil v Uniontownu, Pa., prvi teden v decembru je imel misijon v La Salle, Ill. P. Jožef je

vodil 40-urno pobožnost v Elk River, Minn. Za praznike pa bomo imeli vsi dosti dela s spovedovanjem na okoliških župnijah.

* V Lemontu smo zopet zidali. Ob sedanji garaži, kjer je stal nedograjen zvonik, je ravno do slabega zimskega vremena zrastle nova garaža. Tako naš tovorni avto ne bo čez zimo zunaj in tudi za oba traktorja bo dovolj prostora. Nad streho pa se dviga zidan zvonik. - Vse delo je domače in razen nabave materiala brez stroškov. Saj smo vedeli, da bo p. Benedikt ob nastopu svoje predstojniške službe zopet prijel za kelo! Noben kontraktor bi dela ne izvršil bolje in hitreje.

* Štirim klerikom-bogoslovcem bo v decembru /6. in 13. dec./ čičaški pomožni škof Sheil podelil tonzuro in nižje redove. Vsem želimo stanovitosti na poti do oltarja!

* Članek "Slovenska božja pota" je moral v tej številki zaradi božične vsebine odpasti. O Nazarški Mariji boste brali v jnuarski števil-

ki. - Ker so naročniki že večkrat izrazili željo, naj bi v Ave Mariji objavljali kako nadaljujočo se povest, bomo z novim letnikom začeli objavljati p. Bazilijevo knjigo "Tonček". Izšla je kot večernična povest pri Mohorjevi družbi v Gorici za leto 1950. Ker goriške knjige v Ameriko niso prišle, bo ta zgodba za bralce nova in ji bodo gotovo z veseljem sledili. Opisuje mlada leta dolenskega fanta in se bodo ob njej bralci spominjali tudi svoje mladosti. Izvirne ilustracije bodo delo umetnika Fr. Goršeta.

✱ V Kairu /Egipet/ je dne 24. avgusta srečal Abrahama znani slovenski frančiškan, misijonar p. Jozafat AMBROŽIČ in ga vidite na sliki v krogu svojih sobratov. Jubilat sedi v sredini s križem na prsih. Antiohijski patriarh Mikail Tapouni ga je namreč pred nekaj leti povzdignil na častni sedež kornega škofa. P. Jozafat je zvest bralec in širitelj Ave Marije. Vsi mu iz srca čestitamo k njegovemu jubileju. Naj bo tudi druga polovica njegovega življenja tako bogata dela in uspehov, kot je bila prva!

✱ Koledar Ave Maria za leto 1954 ste medtem že prejeli. Z njim je bilo dosti dela, zato zatisnite eno oko, če naj-

dete v njem tudi kaj napak! Ob tej priliki se iz srca zahvaljujemo vsem sodelavcem, ki so omogočili Koledarjevo zanimivo vsebino. Iskrena hvala tudi vsem, ki so članke poslali, pa jih zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti. Po možnosti pridejo na vrsto drugo leto. Žal nam je, da smo morali za drugo leto odložiti tudi odlični življenjepis Rev. Solnca, ki ga je Koledarju poslal Rt. Rev. Mons. Zaplotnik. Članek je precej dolg, a dobili smo ga že med delom in ga ne bi mogli v celoti spraviti na preostale strani. Tako ga boste prav gotovo brali v Koledarju prihodnje leto. - Iskrena zahvala tudi g. arhitektu Dušanu Svetliču iz Milwaukeeja, ki je v narodnih motivih izdelal izvirne platnice.

† Dne 26. sept. je umrla v Brooklynu, N. Y. Mrs. Ivanka Zakrajšek, žena

lastnika potniške pisarne v New Yorku in sva-kinja p. Kazimirja. Prav od prve številke je bila zvesta naročnica Ave Marije in ves čas silno delavna po raznih društvih. Spisala in izdala je "Slovensko kuharico", ki je priznana kot ena najboljših slovenskih kuharskih knjig. Blago pokojnico priporočamo v molitev. R. I. P.

✱ Iz urada Slovenske ženske zveze v Chicagu smo prejeli \$100. To je zavarovalnina pokojne Mrs. Julije Jelenčičeve, ki jo je volila lemontskim Brezjam, kjer naj bi se za pokoj njene duše opravile za ta dar sv. maše. Uradu SŽZ naša zahvala za takojšnjo izvršitev pokojničine volje, duši Mrs. Jelenčič pa daj Bog večni mir!

✱ Ne pozabite prebrati na zadnji strani platnic o imeniku vseh naročnikov v Koledarju 1955!

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

✱ PUEBLO, Colo. - Piše Mary Mismas: Letos v maju sem bila pri sorodnikih v Jolietu na obisku in so me peljali tudi na ameriške Brezje. Kako mi je bilo všeč. Srečni vsi, ki bivate na tem Marijinem kraju in srečni tudi vsi, ki živite v bližini, da tako lahko večkrat obiščete božjepotno svetišče!

V Lemontu sem videla tudi čebelarja Fathra Johna. Gospod so doma iz istega kraja kot jaz: iz Zagradca na Dolenjskem. Moja rajna mama so jih dobro poznali, jaz pa sem šla premlada od doma: enajst let sem šele imela.

Pošiljam Vam nekaj slik. Kaj ni lep veliki oltar Marijinega brezmadežnega spočetja? V tej cerkvi sva bila krščena s p. Johnom. Druga pa je slika Zagradca, naše drage

rojstne vasi. /To sliko sem uporabil pri članku p. Johna v Koledarju za prihodnje leto. Saj je bilo prav tako, kajne? - Urednik/. Kolikokrat se je spominjam ingotovo tudi Father čebelar večkrat misli nanjo. Po posebni sreči naša krstna cerkev ni bila v zadnji vojni nič poškodovana, kakor toliko drugih. Naj bi še dolgo stala in ljudem delila tolažbo in pami mir! - Vsi prejmite pozdrave od stare naročnice in bralke Ave Marije v daljnem Coloradu!

✱ LETHBRIDGE, Alberta, Kanada - Piše N. N.: V Ave Mariji sem brala o lemontskem delu dolinice rožnega venca in se po njej tudi poučila, kako semoli rožni venec sedmerih veselj Marijinih. Tudi jaz sem ga začela moliti in obenem prositi za veliko milost. Bila sem takoj uslišana.

Naš čas je tako žalosten, da nas mora res Marija učiti pravega veselja. Tako lepo je premišljevati tudi o tej, veseli strani življenja naše nebeške Matere.

✱ VITHAJALAJ, Siam - Piše Br. Jožef Bevc, salezijanski misijonar: Sicer se bolj poredko oglašam, a na

leto enkrat se že spodobi, da Vam pišem in se Vam hvaležno zahvalim za redno pošiljanje mesečnika. Kako prijetno je brati v materinem jeziku, saj drugače bi ga že skoraj pozabil.

Lepo se Vam priporočam tudi za prihodnje leto. Moja naročnina pa bo molitev, saj drugega ne premorem. Bog in Marija z Vami!

✱ CLEVELAND, Ohio - Piše Frances Knific: Vaša dolgoletna naročnica, naša draga mama Mrs. Frances Verhovec, se je dne 24. septembra za vedno poslovila od nas. Bila je tako dobra in gotovo že uživa večno plačilo. Priporočam jo v molitev vsem njenim in našim prijateljem in znancem.

Draga mama je bila doma iz vasi Horjul pri Vrhniki in so ji rekli po domače Oblakova Franca. Izselila se je v Ameriko leta 1910. Naj v miru počiva v zemljici svoje nove domovine!

✱ MILWAUKEE, Wis. - Mrs. Mary Soba: To naj bo moje božično voščilo članicam društva krščanskih mater in tudi vsem bralcem: Kaj naj Vam dam za božično darilo, da bi Vas, dragi vsi, razveselilo? Kakšno naj bode to moje voščilo, da bi, sestrice, najljubše Vam bilo?

Mr. Anton Žitnik iz San Franciska, California, nam je zopet poslal sliko svoje rožne letnice, ki jo vzgoji vsako leto iz ene same korenine. Za to posebnost Mr. Žitnikovega truda mu vsi čestitamo. Naj bi naš zvesti bralec še dolgo spreminjal zadnji dve številki!

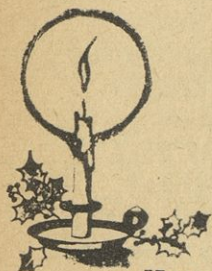
Ne bom Vam želela pozemskih
dobrot,
saj poln je svet vseh premnogih
le zmot
in njega darovi so revni in nični
za tale presveti naš praznik božični.
Darilo najlepše je Kralj iz nebes:
za nas se rodil je v hlevcu zares,
ponižal do zemlje se z rajskih višin,
Očeta nebeškega ljubljemi Sin.
Sprejmimo zatorej le Njega kot dar,
saj On je edini naš pravi Vladar:
iz svetih nebes poslan k nam je bil,
da nas bi, kristjane, živeti učil.
Da vsi bi se enkrat tam zgoraj
mi zbrali,
pri Bogu v nebesih božič praznovali,
to milost, o Detece božje, nam daj,
in vrata odpri nam v blaženi raj!
To bodi Vam moje božično voščilo,
za boljše ne vem prav nobeno
darilo,
saj večjih dobrot na svetu pač ni
kot te, ki jih Oče nebeški deli.

✱ MUENCHEN, Nemčija - Pošilja Branimir Pistivšek: Pristrčna hvala za številke Ave Marije, ki že redno prihajajo mesec za mesecem. Ne preseneča me samo izredno domača in okusna listova obleka, temveč tudi pestra vsebina. Najbolj me je iznenadil članek o božji poti na Tinski gori. Doma sem namreč v neposredni bližini te sloveče romarske

cerkve in je Tinska Marija tako rekoč moja krajanka, kot pravimo. Ta del lista z naslovom "Slovenska božja pota" je izredno posrečen in zanima vsakega bralca, ne le zgodovinarja.

P. Inocenc OFM je za lanski božič razpisal nagradni natečaj za najboljši opis božiča. Precej otrok se je oglasilo. Prvo mesto je dosegel petnajstletni Peter Fišinger iz Chicaga. Napisal je tele svoje ljubke spomine:

Najlepši božič

Kar naprej je snežilo. Komaj smo sproti odmetavali sneg, sicer bi nas zamedlo. Stanovali smo v barakah in četudi smo kurili, je bilo v njih hladno.

Ko se je približeval božič, mi je bilo hladno v sobi in v srcu. Tako sam sem se počutil: moja mamica je že tri mesece ležala v bolnišnici.

Kakor v megli sem se spominjal lepih božičnih praznikov, ki sem jih preživljal še doma v Ljubljani. Kje smo stanovali, bi ne vedel več povedati, znal pa bi do podrobnosti opisati našo sobo, v kateri je stalo božično drevo in segalo prav do stropa. Bilo je vse razsvetljeno, saj je nebroy svečk gorelo na njem. V kotu pa so stale jaslice. In kakšni lepi, veliki kipci so bili! Kar mednje sem stopil v mislih in se približal Jezuščku. Očka pa je zaigral na klavir: "Sveta noč, blažena noč..." Hipoma je postalo v sobi svetlo in že sem zaslišal božična voščila ter zagledal pod drevescem polno daril. Takí sobili moji božiči tam daleč...

In zdaj? Kakor bi se svet obrnil narobe. Znašel sem se v tujem, mrzlem svetu in še mamica je bolna. Zopet se bliža božič, tako različen od onega pred nekaj leti... Težko mi je bilo in večkrat sem jokal.

Toda glej! Dan pred božičnim

Naši pokojni

Štefan STEFANCIC, Cleveland, O.
Janez OVNIK, La Salle, Illinois
Margareta HOCEVAR, Cleveland, O.
Rev. J. STUKEL, Chicago, Illinois
Joseph INTIHAR, Eveleth, Minn.
Felix INTIHAR, Eveleth, Minn.
Jos. LEBAN, Cleveland, Ohio
John FONDA, Cleveland, Ohio
Stephan DURICH, Bethlehem, Pa.
Antonija RAKOVEC, Greenwood, Wis.
Frank PERME, Detroit, Mich.
Mary PROSTOR, Euclid, Ohio
Anton KOLENC, Cleveland, Ohio
Rose MARTINOVICH, Eveleth, Minn.
Anton STANONIK, Cleveland, Ohio
Johana SUSNIK, Chisholm, Minn.
Katarina KORBAR, Cleveland, O.
Mary ROSMAN, Brooklyn, N.Y.
Jakob TOMAZIC, Lorain, Ohio
Martin BAJUK, West Mifflin, Pa.
Johana SOMRAK, Marshfield, Wis.
Frances VERHOVEC, Cleveland, O.

večerom se je vrnila mamica iz bolnišnice - zdrava. Pospravila je našo sobico v baraki, z bratom sva prinesla mahu in postavila je lepe jaslice, ki jih je sama naredila. Tudi svečke smo prižgali in vsem je bilo tako toplo pri srcu.

Mamica nam je pravila, da bodo prišli nocoj opolnoči k nam Jezus, Marija in Jožef. "Zakaj?" je spraševal mlajši bratec. "Zato, ker smo sedaj v revščini tudi mi podobni sveti Družini. Jezus, Marija in Jožef bodo prišli in z nami počivali na slami..." je pripovedovala.

Kar vriskal bi od sreče, da bo med nami nocoj sam Jezušček. Tako topla in svetla se mi je tedaj zadel lesena baraka. In ko sem moral k počitku, se mi je v polsnu res zdelo, da je prišlo betlehemsko Detece in se stisnilo k meni na revno ležišče. - - -

To je bil moj najlepši božič.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA NOVEMBERSKE MAŠE IN MOLITVE: Po \$15: M.Pornath; po \$10: M.Ergen, A.Erjavac, M.Hochevar, A.Springer, A.Dolinar, L.Simic, J.Medvescek, F.Gorenz, R.Potisce, F.Stergas, M.Oblak, J.Sincek, L.Fon, F.Becjan, R.Glazar; po \$9: F.Smerke; po \$7: M.Hlad, A.Macek, R.Terselich; po \$6: M.Mernik, M.Pavlesic, J.Skully; po \$5.50: S.Jerse, M.Ivanetic; po \$5: A.Lim, K.Gerdin, M.Erzen, A.Staric, T.Archul, J.Cankar, M.Ciuh, A.Pirman, F.Pirs, M.Tavcar, A.Jazbeck, J.M.Jerina, J.Stajker, M.Kogovsek, M.Gorshe, J.Habjan, T.Rolich, F.Kregar, M.Evanich, A.Zadnik, F.Pogacnik, J.Troha, V.Kollar, J.Lustig, M.Vilar, A.Bajt, F.Janezich, Mrs.Kralich, C.Remec, L.Raddell, M.Koprivec, M.Turk, T.Dokler, I.Zamerin, J.Jelenich, A.Bukovec, R.Simenc, G.Hozian, M.Kuhar, M.Habjan, J.Masich, A.Rudolf, J.Persin, A.Sampson, M.Gorup, E.Sajher, Mr.Mrs.Cokelj, V.Moltich, I.Oberstar, A.Starc, C.Smolich, M.Oblak, C.Hochevar, J.Marcic, J.Spech, J.Russ, A.Knauss, M.Levcar, J.Stampfel, F.Slemc, F.Primozich, V.Krajc, F.Vidmar, A.Tomazin, J.Lesjak, M.Kranjc, M.Kranjc, M.Medved; po \$4.50: J.Svetina, L.Lozar; po \$4: M.Erzen, N.Jerin, M.Golobic, F.Marolt, F.Shenk, F.Drobnic, A.Boncha, L.Yeager, M.Sraj Malover, K.Toporis, R.Kotar, A.Garasich, A.Jeglic; po \$3.75: M.Pekol; po \$3.50: O.Koren; po \$3: V.Blatnik, M.Slanovich, M.Perusek, A.Luin, M.Strelaj, F.Krebelj, J.Miklavcic, J.Simec, A.Gregorac, O.Zupancic, M.Knaus, S.Selak, M.Becan, J.Kukovica, M.Maichin, M.Fajfar, P.Hodnik, A.Nemec, M.Stiglitz, F.Pierce, J.Hiti, L.Pavsek, J.Vlasic, R.Sulzer, M.Shifrer, M.Markovich, M.Krobar, M.Kukura, R.Novak, B.Hunter, T.Narobe, K.Govednik, G.Veselic, M.Sluga, T.Mozic, T.Loushin, A.Pinculich, K.Kepic, A.Bencin, H.Preotle, B.Komavli, T.Zortz, J.Mihelic, T.Forneci, M.Persa, J.Pavli, W.Margon, F.Klancar, F.Grill, S.Gerdin, A.Svigel, G.Strainer; po \$2.50: M.Meljajac, A.Lican, A.Gollop, E.Krizman, A.Tomazic; po \$2: J.Puhek, M.Kocjan, J.Tomsic, J.Perko, A.Arko, T.Susnik, K.Krize, M.Koncilia, S.Contarini, A.Lopert, M.Struna, F.Pajk, W.Bizjak, J.Legan, F.Kamin, F.Gerchman, M.Srancar, M.Thompson, U.Tauchar, J.Zupic, F.Bucar, A.Potokar, J.Trampus, A.Mozina, J.Trost, A.Rozich, M.Verderbar, J.Pecnik, R.Lukez, F.Hochevar, J.Govednik, M.Koren, J.Mohar, M.Mencin, L.Turner, A.Ovnik, R.F.Govekar, S.Leksan, L.Bachnik, F.Novak, Mrs.Pozek, Mrs.Veselic, G.Debevec, V.Ruppe, M.Zagar, A.Sporcic, M.Ozbolt, P.Schwab, J.Major, A.Bresnick, F.Marolt, T.Habjan, J.Gabrcek, A.Plut, M.A.Florijan, J.Barborich, M.Schwab, M.Jurincic, A.Plemel, F.Grum, A.Lesca, M.Frank, A.Rus, A.Milautz, F.Weher, I.Zorman, M.Centa, A.Nemgar, J.Pugel, M.Urbancic, J.Ferlic, H.Nahtigal, A.Petrovcic, R.Vicic, A.Primozic, M.Bresar, J.Godec, F.Sardoch, M.Balkovatz, A.Kuhar, K.Persa, J.Vidmar, J.Petric, U.Strubel, M.Shivitz, A.Susman, F.Anzicek, M.Kobe, F.Cerar, J.Gosak, M.Panchur, F.Hodnik, J.Petkovsek, J.Roberts, K.Roberts, L.Repar, M.Rebich, A.Habjan, J.Grm, F.Drasler, M.Zele, G.Schoner, F.Roitz, J.Ozolt, M.Hoge, J.Avsec, Mrs.Sutulovic, J.Korencic, B.Zagar, M.Skrbina, P.Kokal Sr., M.Skorjanec, M.Zerovnik, F.Kastelic, L.Belaj, J.Bradac, M.Ivancic, M.Sedmak, M.Habian, M.Cekada, M.Wretschko, I.Terskan, M.Smrekar, P.Golobic, M.Selak, M.Dreshar, F.Star, C.Zagar, M.Starc, M.Sustarich, Mr.Mrs.Simonelic, N.Laurich, J.Udovich, M.Bandek; po \$1.50: A.Rabsel, L.Hochevar, E.Racic, Mrs.Skerl, M.Kozjan, F.Petric, M.Kocman,

A.Sribar; po \$1: M.Mutz, A.Kochevar, A.Stepanich, L.Mladich, M.Kutin, M.Glivar, J.Stempihar, F.Perovsek, M.Snabe, J.Susterich, A.Glatz, U.Skofljanec, L.Vresk, M.Patrik, J.Polanshek, F.Kozina, V.J.Umek, K.Brojarick, J.Perusek, F.Muha, M.Krajc, J.Jazbec, J.Poje, M.Spehar, T.Samlen, A.Simoncic, F.Blatnik, J.Menart, A.Brula, L.Verbic, J.Zalar, J.Kozlevcar, A.Novak, M.Zore, A.Korelc, A.Setnicar, V.Breznik, P.Vesel, F.Mezget, J.Urbancic, F.Koch, F.Urh, H.Kravcar, J.Belaj, A.Jerman, U.Ambrose, M.Oberstar, M.Strumble, R.Grilc, J.Drug, M.Ross, Mrs.Klobuchar, K.Zabcic, H.Veber, G.Repp, J.Gustincic, J.Kalcic, M.Hudolin, F.Cerar, A.Sintich, M.Betsche, A.Zagorc, M.Ahlin, M.Lavsh, M.Lebar, M.Fabian, B.Sedmak, K.Kambik, T.Sustarsic, C.Rusich, J.Skrabec, A.Majerle, J.Hoefflerle, A.Snyder, M.Hraster, F.Turk, J.O'Korn, C.Zalec, M.Kovach, R.Pozlep, J.Bergles, M.Brodnik, J.Hochevar, M.Sterbenz, F.Marinic Sr., Hirschegger Fam., D.Petercol, A.Stimec, J.Zupancic, H.Zaidarich, F.Shadolnik, A.Poljanec, A.Brodnik, A.Bradič, E.Ponikvar, T.Dercher, C.Boyce, A.Xeller, F.Habjan, L.Mertel, G.Stutts, M.Tauchar, M.Tezak, J.Husich, J.Kete, M.Dendinger, M.Cervan, J.Malovrh, T.Kerkoch, K.Biček, J.Vrekar, A.Gall, A.Krulc, F.Franceski, F.Drasler, M.Tomsha, M.Shiffler, J.Kmetz, P.Ziherl, J.Gruden, M.Visek, M.Kofal, A.Hochevar, A.Ivec, F.Zakrajsek, K.Subic, J.Pritekel, J.Potocnik, R.Russ, M.Sodec, M.Kotze, R.Markel, L.Kobilsek, M.Stariha, Mrs.Drobnic, A.Augustine, A.Cherne, V.Novak, A.Zajc, F.Brezovar, J.Mismas, T.M.Trukelj, J.Zeleznikar, A.Horzen, M.Hochevar, M.Ostir, U.Tratnik, F.Mocilnikar, A.Arko, A.Serca, M.Fraus, V.Sustersic, M.Tomsic, A.Gorkos, T.Luzar, F.Smrdelj, C.Kovacic, F.Vidmar; po \$0.50: M.Notsch, J.Pavlesic, H.Osaben, F.Skubic, M.Gorshe; po .25¢: J.Mlakar.

ZA SV.MAŠE: Po \$145: J.Ozolt; po \$100: F.Knific; po \$74: F.Hochevar; po \$60: A.Jelercic; po \$50: B.Pavlakovich, Korenchan Fam.; po \$41: Prijatelj; po \$30: Sisters of St.Francis, Mrs.Gosak, F.Holesek; po \$25: M.Hochevar; po \$24: A.Sluga; po \$20: J.ihelich, M.Glivar, K.Bajuk, M.F.Kobal; po \$19: F.Levstek; po \$18: K.Kervin; po \$17: M.Gerzin; po \$15: M.Krasovec, A.Hladnik; po \$14: M.Lovko, C.Kalan; po \$11: M.Trusnik, M.Laurich; po \$10: L.Barlich, Mr.Mrs.Simonelic, A.Pozlek, J.Adamich, J.Knez, I.Hren, A.inion, A.Russ J.Grm, F.Snyder, K.Pristopec, H.Dolinar, F.Pirs, A.Bartol, J.Petricic, F.Tomazic; po \$9.25: B.Sluga; po \$9: A.Setnicar; po \$8.50: Mr.Mrs.Nedelko; po \$8: J.Mivec, G.Zaman, N.N., F.Cerar, M.Prebelich, J.Pike, A.Hochevar, L.Bohinc, R.B.Menke, M.Mohoric, U.Lintol; po \$7: Mr.Mrs.Matkovich Sr., Kpic Fam., A.Garasich, T.Kolenc, M.Sterk; po \$6: M.Koncillija, M.Vinsek, Mrs.Perko, R.Martijac, A.Zupancic, M.Shober, F.Star, M.Pornath, F.Juratovec, F.Zalec, S.Podgornc, L.Kus, Mr.Drasler, I.Atzenbeck, A.Rudman, A.Ostrellich, C.Smrekar; po \$5.50: J.Winter; po \$5: M.Hoge, F.Cerar, F.Jenko, P.Stefanich, L.Hoge, M.Kosmac, J.Peterka, A.Shircl, A.Gaspar, R.Payton, F.Grill, A.Dolinar, J.Major, T.McKeon, A.Udovich, A.Kogovsek, A.Gole, A.Flach, F.Gornick, M.Mladic, A.Pavlic, J.Serpittis, J.Pajkos, S.Kowalski, Mr.Mrs.Adlastic, N.J.Pokornej, Primozic Fam., J.Koshir, P.Govorn, J.Muchinak, H.Podpavec, F.Cerar, U.Lovsin, M.Shober, J.Stempihar, M.Selak, F.Tomsic, M.Sitar, M.Pavlesic, J.Lindic, M.Tomc, M.Marinko, M.Strelaj, L.Novak,

J.Petrina, J.Gorjanc, M.Rogan, M.Ambrose, A. Vahcic, F.Velkovic, J.Jager, K.Kambic, M.Coprich, J.M.Pavlovic, M.Abe, A.Udovic, M.Trinco, J.Gregorcic, M.Boh, F.Juns, J.Furlan, A. Kochevar, F.Rogina, A.Pozar, Mole Fam., Jacksha Fam., Mr.Cebasek, Mr.Mrs.Smith, F.Piekorski, M. Roesman, V.Lavric, M.Canalas, A.Drassler, F. Strukelj, F.Petric; po \$4.50: J.Bradac; po \$4: R. Skufca, I.Krek, A.Jalovic, A.Dolcic, J.Koren, A. Boldan, F.Mocilnikar, M.Vihtelic, F.Ulchar, F. Sokach, Zajo Fam., M.Stmetz, A.Kunich, M. Novoselc, A.Miklich, L.Verbic, M.Pleshe, J.Struna, J.Nemanich, E.Evans, L.Anzicek, M.Alduk, T.Terselic, Faganel Fam., J.Primozič, G.Repp, M.Boika, J.Gruden; po \$3.50: M.Mikula, J.Virant; po \$3: M.Svetic, V.Mole, C.Kapsa, A.Kapsa, A.Husich, A.Adlesic, F.A.Kommerling, J.Mandel, M.Haklin, F.Ulchar, M.Collins, E.Petric, J.Makar, A.Michelitz, T.Samlen, E.Naglich, F.Zadnik, F.Mivsek, F.Anzicek, R.Kaszynski, R.Grice, G. Urbas, J.Kalcic, M.Meznarich, M.Zagar, R.Klemencic, M.Zeltz, J.Martincic, J.Anzicek, S.Selak, A.Novak, M.Gorshe, H.Kremzar, M.Jasner, J.Ponikvar, M.Makovec, F.Drenik, M.Tomsha, J.Ponikvar, J.Malovrh, F.Jursic, K.Tisovec, M.Lauritski, M.Prasnikar, J.Vuk, M.Baraga, Kopic Fam., Mrs.Zloagar, Miss Zloagar, J.Pavli, F.Albrecht, S.R.Mohorko, M.Danculovic, A.Zorman, F.Korenchan, L.Martis, R.Verbic, F.Lupsina, F.Koncar; po \$2.75: E.Sedmak; po \$2.50: M.Benedict, M. Mlkar, J.Orehek, J.Jancar, A.Lazic, T.Levstik, M.Pisek; po \$2: F.Vidmar, C.Kovacic, J.Grdina, A.Jakovac, C.Radez, M.Bratkovic, F.Kastigar, M.pavec, M.Hlabse, F.Sadar, M.Medved, Mrs. Noonan, J.Bratush, F.Muren, F.Hrovat, S.Klimcak, J.Habjan, T.Ferk, M. Butchar, M.Kral, M.Klobuchar, A.Kavcic Jr., M.Sobej, M.Gregorac, J.Hrovat, J.Cukale, J.Kersman, M.Glivar, K.Novak, J. Pavlesic, N.Gregorash, J.Menart, N.N., M.Brencic, A.Rotar, A.Krizanic, J.Skorjanec, A.Hochevar, A.Krkos, A.Jamnik, J.Ray, S.Intihar, T.Sterling, F.Koncar, M.Kompare, A.Novak, T.Haklin, U.

Strubel, J.Zelko, R.Usnik, L.Fortuna, H.Somrak, J.Rus, M.Burgstaler, L.Loazar, A.Wolf, M.Zabukovec, M.Lauric, A.Sintich, M.Kofal, A.Banich, M.Ross, P.Ziherl, M.Kavcic, A.Urich, Mr.Mrs. Weiss, C.Tomsich, M.Tomsich, A.Gole, J.Pritekel, J.Potocnik, M.Sluger, M.Mickelinc, S.Lesza, F. Zbacnik, A.Cirej, M.Knap, F.Lipoglavsek, M.Klobuchar, M.Stariha; po \$1.50: L.Zupan, A.Spehar, A.Harej, L.J.Gradishar, F.Gradishar, N.Zunich, J.Pucel, M.Jugovc, M.Bezeck, M.Pristov, A. Pesich, M.Jekovic.

Ostali darovi prihodnjč!

ZAHVALE - Srcu J. : Rose Ovca in Mrs. Carl Kovacic. - Mariji Pom. : Frances Glavic, Kazimir Žerdin, Mary Krebs, Anna Frank, Rose Ovca, Margareta Hauptman, Marija Rebek, Kovačič Anton, Mary Udovich, Mr. Mrs. L. A. Conrad, Ivanka Kraljič, Mrs. Carl Kovacic. - Sv. Jožefu in še nekaterim svetnikom: Marija Javornik, Margareta Medved, Carl Kovacic. - Baragu: Ivanka Kraljič. - Slomšku: Jennie Travnikar.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

II 48 132 1953

996530222,12

COBISS 0

P

RIJATELJI AVE MARIJE! Koledar za leto 1955 bo imel seboj prilogo: seznam VSEH naročnikov Ave Marije, da bodo ohranjena imena ameriških Slovencev, ki bero naš mesečni podpirajo slovenski katoliški tisk. Imenik bomo uredili po slovenskih župnijah ter po državah ali večjih mestih za one kraje, kjer ni slovenske cerkve. Ker imamo v adresarju naše uprave le ime moža ali žene družine, kamor prihaja Ave Marija, prosimo vse naročnike, da nam pošljejo čim preje tudi ime zakonskega druga /s križcem, če je že med pokojnimi/. Hvaležni bi vam bili, ko bi vsaj dolgoletni naročniki pripisali tudi številoleto, kar so prvič dobili v hišo Ave Marijo; zanima nas, koliko pionirjev Ave Marije še živi. Naprošene podatke pošljite na našo upravo najkasneje do 1. MARCA 1954.

Sporočite našo namero o tiskanem imeniku naročnikov v Koledarju 1955 svojim znancem in prijateljem, ki bi ta oglas morda prezrli ali pa še niso naročni na naš mesečnik. Novi naročniki bodo med imeni, če se naroče na list do konca prvih dveh mesecev novega leta. Imenik bomo zaključili dne 1. MARCA, ker bo dosti dela z ureditvijo in ga bomo morali zaradi pomanjkanja časa tiskati že pred Koledarjem.

Pomagajte nam pri delu s tem, da kmalu pošljete zgoraj naprošene podatke. Čas do prvega marca pa porabite za apostolat dobrega tiska in nam pridobite čim več novih naročnikov!

Urednik Ave Marije